

บทนำ

“มันหนีไปทางนั้นแล้ว! อ้อมไปทางซ้าย เร็ว!”

เสียงตะโกนและเสียงฝีเท้าที่ดังกระชั้นเข้ามาทุกทีบังคับให้อภิรามต้องออกวิ่งสุดกำลัง อึ้งเท่าที่สิ่งข้างถูกหินแหลมคมตำเจ็บไปหมด แต่กระนั้นก็ยังหยุดวิ่งไม่ได้ การคงสภาพอยู่ใน ‘ร่างนี้’ ทำให้เด็กน้อยวัยแปดปีเหนื่อยจนแทบขาดใจ แม่หูตาของเขาจะไม่ฝ้าฟางยามอยู่ใต้แสงแดดจ้าดังเช่นที่มารดาเป็น ทว่าเลือดมนุษย์ครึ่งหนึ่งที่ได้รับจากฝั่งบิดาทำให้เขาไม่แข็งแกร่งเหมือนพวกสายเลือดบริสุทธิ์แบบลุงพลรามหรือลุงวิศวานถ แต่เขาจะหยุดไม่ได้ เพราะถ้าหยุดย่อหมายถึงอันตรายต่อชีวิต!

“ไม่ยั้ง!” อภิรามคำรามขณะหันไปหาเสือขาวคู่ใจของมารดาที่เป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เล็กแต่น้อย “ไปหาลุงพลราม บอกว่ามีคนบุกกรุกเข้ามาในเขตพัยคฆบถ!”

ฮือ...

เสือขาวคำรามตอบ มันยังคงวิ่งตามนายน้อยอย่างไม่ลดละ ดวงตาของมันหอประกายวาววับอย่างโกรธเกรี้ยว

“อย่าได้อัดได้ไหม แกเป็นเสือขวานะ หนังสือราคา ถ้าพวกมันเห็นเข้า แกถูกถลกหนังก่อนฉันแน่!” เด็กน้อยในร่างเสื้อชูฟอ แต่ดูไม่น่ากลัวเสียเลยเมื่อมีขนาดตัวกระจอยร่อยเหมือนแมวอ้วนป้อมเช่นนี้ “รีบไปตามลุงพลรามมา ฉันจะตามไปช่วย ‘เด็กๆ’ ตัวอื่น ถ้าไม่เชื่อฟังกัน ฉันจะเลิกคบกับแก ฉันจะไม่เล่นกับแกอีกเลย!”

โมฮันหน้าจ๋อย มันซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะแผ่นโผนโจนทะยานไปอีกทางอย่างว่องไว อภิรามกัดฟันวิ่งต่อไป นึกถึงสิ่งที่พ่ออภิรมณ์ยุของเขาเคยบอก ห้ามแปลงร่างต่อหน้ามนุษย์เป็นอันขาด หากมีใครเห็นวินาทีที่เขากลายเป็นเสือ หรือเปลี่ยนจากเสือเป็นคน เขาจะต้องลงเอยด้วยการถูกนำไปกักขังในห้องทดลองแบบคุณยายเมฮาล และนั่นหมายถึงเขาจะไม่มีวันได้พบหน้าแม่มีนาหรือคุณตาประกาศอีกเลยจนชั่วชีวิต!

“เจอตัวแล้ว!”

ทุกความคิดคำนึงสะดุดลงทันทีที่ตาข่ายขนาดใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมาคลุมบนร่าง อภิรามพยายามดิ้นรนเอาตัวรอดอย่างบ้าคลั่ง แต่ยั้งดินตาข่ายนั้นก็ยิ่งพันรอบกายแน่นจนอึ้งตึงนิ่งไปหมด เพียงเลี้ยววินาทีต่อมาร่างของเขาก็ถูกรวบยกจนลอยขึ้นจากพื้น เสือน้อยตัวดรงเล็บไปมาพร้อม กับส่งเสียงขู่ แต่สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงเสียงหัวเราะฮาป่าของกลุ่มคนที่ถือปืนไรเฟิลอยู่ในมือ

“เนะ ทำเป็นเก่งเสียด้วย ไอ้ลูกเสือนี่สวยเป็นบ้า เพิ่งเคยเห็นลูกเสือนี้อ่อนขนาดนี้ แล้วดูตามันสิ สีฟ้าใสแจ๋วเลย ไม่ใช่เสือดาวแต่มีสีตาแบบนี้หายากนะ ต้องเพิ่มราคาอีกสักหน่อยแล้ว”

อภิรามตัวสั่น เขามองใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเครารุงรังของคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกรังเกียจระคนหวาดหวั่น เสือน้อยส่งเสียงคำรามดังกึกก้องเป็นครั้งสุดท้าย หวังว่า ‘ผู้พิทักษ์พยัคฆ์’ จะได้ยินและมาช่วยเขาได้ อย่างทันท่วงทีเช่นทุกครั้งที่เขาเผชิญกับปัญหา

ลุงพลราม...ช่วยด้วย! ช่วยรามด้วย!

มนตรีที่ ๑

ฉันเกลียดเครื่องบินไว้อย!

พลรามกัฏกรามกรอด เรือนกายใหญ่โตประหนึ่งยักษ์ปักหลั่น
ลั่นเทา เหนือกาฬแดกพลักจนชุ่มโชกไปทั้งตัวยามที่พนักงานต้อนรับบน
เครื่องบินประกาศให้ผู้โดยสารทุกคนรัดเข็มขัดให้แน่นหนา ก่อนที่เครื่อง
จะเทกออฟเพื่อบินตรงลัดฟ้าไปสู่ประเทศไทยในอีกไม่กี่นาทิจ้างหน้า

“ฉิบหาย...”

เสื้อหนุ่มสบลเสียดโหยเมื่อล้อเริ่มหมุนพาเครื่องบินเคลื่อนไป
ด้านหน้า สองมือจิกแน่นบนพนักวางแขนอย่างหวาดผวา เขาพยายามอย่าง
หนักหน่วงที่จะเก็บกรงเล็บเอาไว้ไม่ให้งอกยาวออกมาอย่างสุดความสามารถ
ณ ตอนนั้นเขานึกสีหน้าแววตาถากถางของวิศวกร...ไอ้ลูกพี่ลูกน้องใจโหด
ออกกรวกับตาเห็น

‘โถ ไอ้เสือบ้านนอก ในชีวิตไม่เคยขึ้นเครื่องบินเลยสักครั้งเหรอะ’

ก็ไม่เคยนะสิไว้อย! ถ้าไม่ใช่เพราะอภิรามหลานรัก ต่อให้ประเคน
เนื้อวัวชิ้นเล็กให้สวาปามบนเครื่องบิน จ้างให้เขาก็ไม่มีวันขึ้นมาเป็นอันขาด!

“เอ่อ...คุณคะ...คือ...มือคุณ” เสียงกังวานใสของหญิงสาวดังขึ้นจากทางด้านข้าง เรียกให้พลรามต้องหันกลับไปมองก่อนจะต้องเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจเมื่อพบว่าเจ้าของเสียงนั้นมีใบหน้าหวานละมุนไม่แพ้เสียงดวงตาของเธอกลมโตน่ารักและเป็นสีน้ำตาลอ่อนแบบคนมีเชื้อสายไทรานสม เรือนผมสีน้ำตาลแดงเดียวกับช็อกโกแลตนมมันเสริมให้วงหน้าเรียวยาวรูปไข่ดูโดดเด่นชวนมองยิ่งนัก “คุณ...บีบมือฉันจนเจ็บไปหมดแล้วค่ะ”

หญิงสาวพูดตะกุกตะกักเมื่อถูกจ้องกลับด้วยดวงตาสีอำพันทองดูงดงามแปลกตา

“ขอ...ขอโทษ...ผม...ผมไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อน ก็เลย...”

พลรามเอ่ยได้เท่านั้นก็หยุดพูด แล้วบีบมือเล็กบางที่วางอยู่บนพนักวางแขนแน่นเข้าไปอีกเมื่อเครื่องบินเริ่มเพิ่มความเร็วเพื่อทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้ามือใหญ่ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อเสียจนหญิงสาวอดสงสารเขาไม่ได้จึงวางมืออีกข้างแนบลงไปบนหลังมือเขาเบาๆ อย่างอ่อนโยน ไอลุ่นจากมือน้อยๆ คูนั้ทำให้หัวใจที่เต้นรัวด้วยความกลัวของพญาเสือขนทองแห่งป่าขุนดาร์บันส์สงบราบังลงอย่างน่าพิศวง

“ไม่ต้องกลัวนะคะ ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

น้ำเสียงนุ่มนวลและรอยยิ้มชวนมองของเธอทำให้เสือหนุ่มไม่อาจละสายตาไปจากเธอได้ เขาเหมือนตกอยู่ในง่วงค์บางอย่าง จวบจนเมื่อเครื่องบินลอยอยู่กลางเวหาแล้ว เขาก็ยังไม่ยอมปล่อยมือเธอง่ายๆ

“อะ...เอ่อ...ฉัน...ฉันมีลูกอมด้วยนะคะ ลองกินอะไรหวานๆ หน่อยไหมคะ เพื่อ...เพื่อจะดีขึ้น” หญิงสาวเสทำเป็นหาข้ออ้างในการดึงมือคืนแล้วความหาลูกอมในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตยีนของตนเอง

“ผม...ชื่อพลราม”

ดวงตาสีทองยังคงจับจ้องดวงหน้าหวานจีบไม่ว่างตา...ถ้ากินอะไรหวานๆ แล้วจะไม่กลัวเครื่องบินละก็ สงสัยต้อง ‘กิน’ เธอแน่ละ ดูท่าจะหวานที่สุดแล้ว

“ฉันชื่อเจลกาค่ะ เพื่อนๆ ชอบเรียกเยल्ली แต่ฉันชอบให้เรียกว่าจิลล์มากกว่า”

เจลกายื่นลูกอมให้ชายหนุ่มแปลกหน้าอย่างเป็นมิตร เขารับลูกอมมาแล้วฉีกกระดาษห่อออกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะส่งลูกกวาดสีหวานเข้าปาก เคี้ยวกรั้วมๆ เสียงดังเสียจนคนให้ห่อซ้ำไม่ได้ พลรามยิ้มตอบ เขาไม่รู้ว่าความกลัวในตอนแรกหายไปไหน รู้แต่เพียงสมองเริ่มคิดวนเวียนอยากจะชิม ‘เยल्ली’ แทนเสียแล้ว

น่ารัก...อยากได้...

เขาเสทำเป็นหันหน้าออกไปมองนอกหน้าต่างแล้วร่ายมนตร์ลึ้นๆ ในใจ เพียงครู่ผีเสื้อเรืองแสงก็บินจากปลายนิ้วแล้วแทรกหายเข้าไปในเรือนผมยาวสลวยของหญิงสาวผู้ไม่รู้ชะตากรรมว่าตนถูกเล่ห์หมายตาอย่างเจ็บช้ำ

รอให้เสร็จธุระก่อน แล้วค่อยแวะไปคาบ ‘เยल्ली’ กลับเข้าไปกินในปากก็แล้วกัน...

อีก!

ความคิดชั่วร้ายที่ผุดวามขึ้นมาในสมองพลันเลื่อนหายไปราวหมอกต้องไอแดด เมื่อความเจ็บปวดเล่นปราดจากหัวใจผ่านเส้นเลือดไปสู่ส่วนอื่นๆ ของร่างกาย พลรามขบกรามแน่น ดวงตาลูบลมมองเส้นเลือดที่เริ่มกลายเป็นสีดำและแผ่ออกเป็นวงกว้างคล้ายใยแมงมุมบนผิวกายที่โผล่พ้นแขนเสื้อออกมา เขารับสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วกำหนดจิตใช้อ่านจมนตร์ข่ม ‘พิษ’ ให้คลายฤทธิ์ลงทีละนิดอย่างที่ทำมาตลอดระยะเวลา ๘ ปี...พิษที่ได้รับจากการกลืนกินหัวใจของศิวิน ผู้พิทักษ์พยัคฆ์คนก่อน เพื่อจะได้รับพลังมนตร์และสืบทอดหน้าที่ผู้พิทักษ์อย่างเต็มตัว

‘ไอ้ฆาตรกร!’

เสียงกรีดร้องของวิชฌนามติยังคงหลอกหลอนทุกคราที่พิษกำเริบ สิ่งที่ยิงสาวพุดนั้นไม่ผิดเลยแม้แต่นิด เขาเป็นฆาตรกรจริงๆ นั่นละ ฆาตรกร

ที่ควักหัวใจของศิรินกินต่อหน้าต่อตาเธอผู้เป็นลูกสาว กลืนคาบเลือดและรสชาติอันเข้มข้นของหัวใจที่เต้นตุบๆ นั้นยังคงติดอยู่ที่ปลายลิ้น เป็นรสที่พาให้รู้สึกขมขึ้นและปวดร้าวเสียยิ่งกว่าพิษร้ายที่สะสมอยู่ในหัวใจดวงนั้นเสียอีก

ศิรินฤทรมานมายาวนานนับสิบปีด้วยพิษสารพัดสารพันปริมาณมหาศาล จึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดที่ในร่างกายและอวัยวะทุกส่วนอัดแน่นไปด้วยพิษซึ่งเป็นอันตรายต่อเผ่าพันธุ์ของชาวพยัคฆปุระ แต่ด้วยพลังอำนาจของผู้พิทักษ์ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยองค์ดักคิน ร่ายยังทรงชีพ ศิรินจึงยังคงมีชีวิตอยู่ได้จนถึงวันที่ได้พบหน้าลูกสาวเป็นครั้งสุดท้าย... ก่อนที่จะถูกผู้สืบทอดสารเลวเช่นเขาปลิดชีวิต

แม้ในภายหลังเมื่ออธิษณามติตั้งสติได้และคลายความโกรธลง แล้วเข้าใจว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นบีบบังคับให้เขาต้องกระทำเรื่องที่ทำให้เขาเกลียดตนเองไปตลอดชีวิต แต่ก็ไม่สามารถลบล้างความจริงที่ว่าเขาสังหารบิดาของเธอเพื่อรักษาชีวิตของวิศวานาถ พญาเสือโคร่งดำผู้สืบเชื้อสายขององค์ดักคิน ร่ายได้อยู่ดี ดังนั้นเขาจึงไม่เคยเสียใจเลยที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากพิษที่ไหลเวียนอยู่ในร่างเช่นนี้ ด้วยถือว่าเป็นการลงโทษที่สาสมแล้ว

หลังจากโศกนาฏกรรมในครานี้ันยุติ พลรามจึงตัดสินใจกลับเข้าป่า ชุนดาร์บานส์และไม่เหยียบย่างมาที่มุมไบอีกเลยหากไม่มีเหตุจำเป็นจริงๆ ไม่ว่าวิศวานาถจะพยายามเคยยันเคยย่อเกมบังคับขู่เข็ญอย่างไรก็ตามที่ เขาไม่อาจทนสู้หน้าอธิษณามติหลังจากทำเรื่องต่ำช้าเช่นนั้นลงไปได้ แม้เธอจะเอ่ยปากกระหว่างการพูดคุยผ่านโทรศัพท์ดาวเทียมว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขาทำเป็นอย่างไรดีและให้อภัยทุกอย่าง ขอให้เขามาเยี่ยมกันบ้าง อย่าเอาแต่เก็บตัวอยู่ในป่าเลย แน่หนอนว่าพลรามรับปากเพื่อความสบายใจของหญิงสาว แต่ก็ไม่ได้กลับไปเผชิญหน้ากับเธอจริงๆ เพื่อความสบายใจของตนเอง

จากที่เคยชอบเข้าไปทำตัวล่ำมะเลเทเมา ดื่มเหล้าเคล้านารีอยู่ในแดนชีวิไลซ์ เขากลับเก็บตัวอยู่แต่ในเขตแดนพยัคฆปุระ ยิ่งตั้งปณิธานว่าจะไม่

แต่จะต้องหญิงสาวชาวพม่าคนปุระในปกครองด้วยแล้ว ใครต่อใครก็พากัน
เข้าใจว่าเขามาเพื่วยุทธเลิกละสนใจสตรีเพศไปเสียแล้ว แต่ในความเป็นจริง
เขายังไม่พบ ‘เหยื่อ’ อันโอชะเพียงพอที่จะปลุกเลิกร้ายในตัวให้ตื่นขึ้นมาเริ่ม
ออกล่าอีกครั้งต่างหากเล่า

จนกระทั่ง...วันนี้...

ดวงตาสีทองละจากผิวสีแทนที่กลับสู่สภาวะปกติของตนเอง แล้วลอบ
มองผิวขาวอมชมพูของคนที่นั่งข้างๆ ซ้ำๆ อย่างเงิบเงิบ กลิ่นกุหลาบจางๆ
ของครีมทาผิวที่ลอยกรุ่นมาจากกายของเธอนั้นบางเบา ทว่าชัดเจนสำหรับ
ประสาทสัมผัสเหนือธรรมชาติของเลื้ออย่างเขาเหลือเกิน ชัด...จนก่อให้เกิด
ความรู้สึกลึกๆ ใจหวาดระแวงที่ทำให้เขาไม่อาจควบคุมความเขี้ยวที่กำลังออกเลย
ริมฝีปากออกมาทีละน้อยได้

ให้ตาย...แม่คุณเอ๋ย...หอมหวานเป็นบ้า...

นานแล้วที่เขาไม่เคยได้สัมผัสผิวนุ่มๆ ของสตรีเลย ใช้ว่าผิวของเหล่า
หญิงงามในพม่าคนปุระจะไม่ชวนมอง เพียงแต่พวกหล่อนแข่งแกร่งเกินไป
จนเรียกได้ว่าแข็งกร้าว ไม่อ่อนหวานหรือบอบบางน่าทะนุถนอมแบบมนุษย์
สาวๆ แบบนี้ ที่จริง...เวลาหน้ามืดขึ้นมา เลื้ออย่างเขาก็ไม่เคยเลือกหรือกว่า
จะผิวขาวหรือผิวสีน้ำผึ้ง จะนุ่มถูกใจหรือว่าสากมือ เพียงแต่เขาไม่รู้รู้สึก
ปั่นป่วนจนเกือบตบะแตกเพราะดวงหน้าหวานน้าและผิวหอมๆ ของผู้หญิง
มานานมาก...นานจนจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ขย้ำเหยื่อจนสมใจอยากนั้น
เกิดขึ้นเมื่อใด

ต้องได้...ไม่ว่ายังไงก็ต้องได้...

“เอ่อ...” เจลกาทันกลับมามีมเงื่อนๆ ให้คนที่จ้องตนเองเบ่งจนรู้สึก
อยากย้ายที่นั่งอย่างไรชอบกล “คุณรู้สึกดีขึ้นแล้วใช่ไหมคะ”

“ดีขึ้นแล้วครับ ต้องขอบคุณมากคุณจิรล์ ถ้าไม่ได้คุณผมคงแย่”

ลำเนียงภาษาอังกฤษของเขาแปร่งปร่า แต่ไม่ใช่แบบที่คนอินเดียทั่วไป
พูด น้ำเสียงของเขาไพเราะคล้ายพราหมณ์สาธยายมนตร์จึงให้ความรู้สึกลึก

สูงส่ง คักดีลีทธี และเก่าแก่โบราณอย่างน่าพิศวง เสียงนั้นชักนำให้
 เจลกาเริ่มมองชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีอำพันทองอย่างพิณิจพิเคราะห์เป็น
 ครั้งแรก เขาจัดว่ารูปร่างไม่น้อย ทว่าเป็นความงามที่แฝงความดุดันและ
 แกร่งกร้าวเอาไว้ทุกอณูกาย ใบหน้าของเขาเคร่งขรึมประหนึ่งรูปปั้นเทพ
 นักรบที่สถิตอยู่ตามวิหาร ยิ่งรวบเรื่อนผมยาวหยักศกเป็นมวยต่ำรัดด้วย
 เครื่องประดับสีทองเปล่งตาเช่นนี้ด้วยแล้ว ยิ่งดูเหมือนหลุดออกมาจากยุค
 บรรพกาลครั้งที่เทพเจ้ายังคงเดินปะปนอยู่กับเหล่ามนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

“ฉันก็แค่ปลอบคุณเฉยๆ เอง ไม่ได้ทำอะไรมากมายเสียหน่อยนะคะ”
 เจลกากระดากเกินกว่าจะเอ่ยถึงเรื่องที่เขากุมมือเธอเอาไว้เป็นนานสองนาน
 “นี่คุณจะไปเที่ยวเมืองไทยหรือคะ”

หญิงสาวรีบเปลี่ยนเรื่องพูดด้วยท่าทางขัดเขิน ไอลูนผิดปกติที่แผ่
 ออกมาจากกายเขาทำให้เธอรู้สึกใจเต้นแปลกๆ พิกล

“ผมจะไปเยี่ยมญาตินะ”

พลรามเลือกตอบสั้นๆ การกิจในครั้งนี้ของเขาไม่ควรแพร่พรายให้
 ‘มนุษย์’ ล่วงรู้ เรื่องที่อิรามหายไปนั้นถือเป็นเรื่องใหญ่ของพยัคฆปุระ
 ที่เดียว ถึงแม้เชื้อสายของมนุษย์ปะปน แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นทายาทของ
 นางพญาเสือโคร่งเผือกตนแรกในรอบพันปี อีกทั้งยังเป็นที่รักใคร่ของ
 ทุกคนในเมืองลับแลกลางป่าขุนดาร์บันส์ หากวิศวานถดใจแสงสีเสียงของ
 บอลลิวดจนไม่ยอมกลับไปนั่งบัลลังก์พยัคฆ์ขึ้นมาจริงๆ ละก็ อิรามคือ
 ทายาทอันดับต้นๆ ที่จะได้ขึ้นรั้งตำแหน่งเจ้าเมืองเขียวละ

ที่สำคัญที่สุด...อิรามคือหลานรักที่เขาเลี้ยงมากับมือ การที่ไอลูนมนุษย์
 สารเลวพวกนั้นกล้าเข้ามาล้วงคอเสือถึงถิ่นเท่ากับพยามหน้ากันชัดๆ!

พญาเสือขนทองแค้นใจนักที่ไม่อาจช่วยอิรามได้ทัน กว่าโมฮันที่ถูก
 ยิงจนได้รับบาดเจ็บสาหัสจะกระเสือกกระสนพาร่างอันบอบช้ำมาหาเขาได้
 ไอลูवलกลอบล่าสัตว์ก็หลบลี้หนีหายไปอย่างไรร่องรอยแล้ว เขาพยายาม
 ตามกลิ่นของหลานชายไปจนถึงหมู่บ้านชายป่า แต่ดูเหมือนว่ามนุษย์ใจทราม

พวกนั้นจะเป็นมืออาชีพ ปกปิดร่องรอยของตนเองได้อย่างแนบเนียน พวกมันไม่เสียเวลารั้งรออยู่ในหมู่บ้านนานนัก รีบลักลอบล่ำเลียงบรรดาสัตว์ป่าที่ล่าได้ขึ้นเรือหนีหายไปทันที พลรามไม่อาจตามกลิ่นในน้ำได้และไม่ได้เสกมนตร์ติดตามอภิรามไว้ ด้วยไม่เคยคิดว่าจะมีมนุษย์หน้าโง่อาภายเข้ามาลึกลงเขตพยุคฆบถเช่นนั้น แต่ดูเหมือนองค์ดักคิน รายจะยังเมตตาสอดส่องตรงที่เหล่าพราหมณ์ในหมู่บ้านช่วยสืบเบาะแสให้จนรู้ว่าพวกมันเป็นใครและส่งสัตว์ที่ล่าได้ไปที่ไหน ไม่อย่างนั้นก็คงมีดบาดด้านเป็นแน่

และเพราะเหตุนี้เขาถึงต้องถ่อสังขารมาขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรกในชีวิต ไม่ว่าอย่างไรมันจะต้องไม่เจ็บตัวเปล่าและเขาจะต้องช่วยอภิรามกลับสู่พยุคฆบถให้ได้!

“แล้วคุณไปทำอะไรที่อินเดียครับ ไปเที่ยว?”

“อ้อ...ฉันไปงานแต่งงานของเพื่อนรุ่นพี่นะค่ะ ฉันก็เพิ่งเคยไปงานแต่งงานแบบอินเดียเป็นครั้งแรกเหมือนกัน สนุกดีนะค่ะ เต็มร่ากันทั้งคืนเลย”

สำหรับหญิงสาวแล้ว คนตรงหน้าเป็นเพียงคนแปลกหน้า เธอจึงเลือกที่จะพูดสั้นๆ อย่างสุภาพเพื่อรักษามารยาท

“อินเดียมีอะไรน่าสนใจให้คุณดูอีกเยอะ ถ้ามีโอกาสก็มาเที่ยวบ่อยๆ สิครับ”

หรือไม่ก็อยู่เลยก็ได้ ไม่ต้องกลับ...

“ถ้ามีโอกาสฉันต้องไปเที่ยวอีกแน่ๆ ค่ะ”

เจลกาทอบด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร แต่สิ่งที่กำลังหมายตาเหยื่อนั้นอยากเป็นมากกว่ามิตรแทบทุกขณะจิต แต่ต้องเก็บกดอาการเลื้อยหิวเอาไว้ อย่างสุดความสามารถ ถ้าปล่อยตัวเองให้ตบะแตกเสียตั้งแต่ตอนนี้ ภารกิจที่ต้องไปทำคงพังพินาศหมดแน่

อดทนไว้ก่อน พลราม แกะจะเล่นสนุกกับเหยื่อได้ก็ต่อเมื่อจบภารกิจแล้วเท่านั้น ถึงอย่างไรเจ้าหล่อนก็ไม่มีทางรอดพ้นกรงเล็บเสืออยู่แล้ว!

“จะตื่นเต้นอะไรนักหนา ยี กิริน”

การันหันไปมองน้องสาวฝาแฝดที่ดูกระวนกระวายด้วยแววตาติดจระเข้คาญนิดๆ ดวงหน้าสวยคมตามแบบฉบับคนที่มีเชื้อสายของบรรพบุรุษจากอินเดียเข้มข้นประพิมพ์ประพายคล้ายเขาอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ดูหวานละมุนกว่า ในขณะที่เขามีใบหน้าเป็นเหลี่ยมเป็นสันประสาชาชาติตรี แม้จะเป็นแฝดกัน แต่เขากลับสูงกว่ากิรินอย่างเห็นได้ชัด

“จะไม่ตื่นเต้นได้ยังไงเล่าการัน นี่เรากำลังจะได้เจอผู้พิทักษ์พยัคฆ์ตัวเป็นๆ เลยนะ ผู้พิทักษ์นะ ผู้พิทักษ์!” สีหน้าและแววตาของกิรินยังคงปรากฏร่องรอยของความตื่นเต้นที่ไม่อาจซุกซ่อนได้มิดมัน “ขนาดคนอยู่ที่อินเดียยังแทบไม่มีโอกาสได้พบเลย แต่นี่พวกเราได้มารับท่านให้ไปพักที่บ้านเชียวนะ”

ดวงตาคมหวานมองตรงไปยังกลุ่มคนที่กำลังทยอยเดินออกมาจากด้านใน พลังกระชับป้ายกระดาศที่เขียนด้วยภาษาฮินดีแน่นเข้า กิรินเป็นสาวสวย ตาคม ผอมยาว มีผิวสีน้ำผึ้งนวลเนียน แม้จะสูงเกินมาตรฐานสตรีทั่วไปอยู่บ้าง แต่เมื่อเทียบกับขนาดของผู้คนใน ‘เผ่าพันธุ์’ เดียวกันก็ถือว่าปกติอย่างที่สุด

“ไม่ใช่แค่นั้นมั้ง” การันแบ่ปาก พอเข้าใจความรู้สึกของแฝดผู้น้องของเขายู่หรือ กิรินและมารดาของพวกเขาย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่ประเทศไทยนานกว่าสามสิบปีแล้ว พวกเขาเองก็เกิดและเติบโตที่นี่ ไม่เคยมีโอกาสได้ย่างกรายกลับไปยังพัยคัมปุระแม้แต่ครั้งเดียว ดังนั้นเรื่องราวต่างๆ ของเมืองลับแลกลางป่าขุนดาร์บันส์จึงเป็นเพียงนิทานก่อนนอนที่ไม่รู้ว่าเป็นความจริงอยู่สักกี่เปอร์เซ็นต์เท่านั้น “เธอน่ะอยากเห็นหน้าว่าที่เจ้าบ่าวจนตัวลั่นละไมว่า ถ้าเขายอมแต่งด้วยละก็นะ...”

“พูดจน่าเกลียด”

กิรินหยิกต้นแขนการันแสบๆ แก้มทั้งสองข้างซบสีเลือดจนแดงระเรื่ออย่างน่าหมั่นไส้ที่สุด ปีนี้เธออายุย่างเข้ายี่สิบสองปีเต็มแล้ว สมควร

แก่การเริ่มมองหาคู่หมายที่เหมาะสมเพื่อออกเรือนและมีครอบครัวตามธรรมเนียมของพยัคฆปุระ แต่ด้วยเชื้อสายของเลื้อพราหมณ์ชั้นสูงที่ไหลเวียนอยู่ในร่าง จึงจำเป็นต้องเลือกผู้ที่มีฐานะและตระกูลสูงเทียมกันหรือสูงกว่าเพื่อศักดิ์ศรีของครอบครัว การมาเยือนของผู้พิทักษ์พยัคฆ์ถือเป็นโอกาสอันดีที่จะได้พบปะชายหนุ่มผู้เหมาะสมที่สุด...ไม่ลื ว่ากันตามจริงแล้ว เขาอาจสูงเกินศักดิ์ของเธอเสียด้วยซ้ำ แต่แล้วอย่างไรเล่า บิดากับมารดาของเธอแล้วว่าสมัยนี้ชาวพยัคฆปุระไม่ได้เคร่งครัดเรื่องยศศักดิ์หรือชาติตระกูลมากเท่าครั้งบรรพบุรุษอีกแล้ว มิเช่นนั้นราชกุมารีมีนา นางพญาเลื้อโคร่งเผือกแห่งขุนดาร์บันส์จะได้วิวาห์กับมณูษย์แท้ๆ ที่เป็นชาวกรูชาหรือ

“ขอโทษที่ต้องดัดฟันเธอนะ ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันเลยสักหน รู้ได้ยังว่าผู้พิทักษ์พยัคฆ์ที่ว่าจะไม่ได้เป็นตาแก่หน้าตาอัปลักษณ์ หรือไม่ก็อ้วนเตี้ยม่อต้อเหมือนเพื่อนพ่อนะฮิ”

“ท่านผู้พิทักษ์เป็นญาติกับ วิศวานถ ปาเทล นะ วิศวานถหล่อระเบิดขนาดนั้น แล้วท่านจะอัปลักษณ์ไปได้อย่างไรกันเล่า”

กิริณยนมูก เรื่องที่วิศวานถ พญาเลื้อโคร่งดำตาดใจแสงสีเสียงในป่าคอนกรีตจนไม่ยอมกลับไปป่าโขงทางอันลึลับไม่ใช่ความลับของจักรวาลแต่อย่างใด ไม่ว่าประกาศจะยื่นคำขาดให้เจ้าชายผู้เยอหยิ่งกลับไปครองบัลลังก์หลายต่อหลายครั้ง วิศวานถก็ไม่สนใจ เขาโลดเล่นอยู่ในจอเงินระดับโลกต่อไปอย่างท้าทาย แลมโด่งดังมากเสียด้วย ขนาดการ์ณ พี่ชายฝาแฝดของเธอยังเป็นแฟนคลับเหนียวแน่นของวิศวานถเลยเชียว

“อย่าเพิ่งแน่ใจนัก เป็นญาติกันก็ไม่ได้หมายความว่าหน้าตาเหมือนกันเสียหน่อย เป็นแฝดกันแบบเราก็ว่าไปอย่าง” การ์ณแค้นหัวเราะ แล้วชี้นิ้วไปยังประตูทางออกสำหรับผู้โดยสารที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คน “โน่น ดูโน่น เผลอๆ อาจจะเจ็ยหลังค่อมแบบลุงคนนั้นก็ได้...”

ประโยคที่เหลือกลิ้นหายเข้าไปในลำคอทันทีที่เขาเห็นร่างสูงใหญ่ผิดธรรมดาเดินฝ่าฝูงชนตรงมาทางตนเอง เจ้าของร่างนั้น...เป็นชายหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อคม เรือนผมยาวหยักศกถูกรวบเป็นมวยต่ำหลวมๆ รัดด้วย

เครื่องประดับสีทองดูแปลกตาเผยให้เห็นโครงหน้ากร้าวกระด้างประหนึ่ง
นักรบโบราณ ดวงตาของเขาคมกล้าและเป็นสีทองสุกปลั่งอันเป็นส่วนผสม
ของสีอำพันทองและบรันดิรสเข้ม ขับให้เครื่องหน้าส่วนอื่นๆ ดูดุดันและ
ทรงอำนาจอย่างยิ่ง

การันรู้ในวินาทีนั้นเองว่าเสื้อสายเลือดบริสุทธิ์แตกต่างกับพวกตนที่
มีเชื้อสายมนุษย์เจือปนอย่างไร

ชายหนุ่มที่กำลังเยื้องย่างตรงมาอย่างเนิบช้าทว่ามั่นคงนั้น ตรึงการัน
และกัธธเอาไว้ด้วยกลิ่นอายอันน่าเกรงขามที่แผ่ออกมาจากทุกอณูกายจน
พวกเขาไม่อาจขยับเขยื้อนได้ ลมกระทั้งวิหยาใจเสียด้วยซ้ำ! ยิ่งเขาก้าวเข้า
มาใกล้มากเท่าใด การันก็ยิ่งรู้สึกเหมือนเนื้อตัวแข็งทื่อด้วยความหวาดกลัว
มากเท่านั้น กระโถของพญาพาฬร้ายนั้นทรงอำนาจนัก แทบทำให้ประสาท
สัมผัสไวเหนือมนุษย์ของเขาปั่นป่วนจนไม่อาจควบคุม ‘เลือด’ ในกายของตน
ไว้ได้

‘รูปถ่ายสักใบก็ไม่มีให้ดู แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนคือคุณพลราม
ของพ่อ’

‘ไม่จำเป็นหรอก เดี่ยวเจอแล้วก็จะรู้เองว่าคนไหนคือผู้พิทักษ์พยัคฆ์’
การันเพิ่งเข้าใจสิ่งที่บิดาพูดอย่างแจ่มชัดในตอนนั้นเอง ต่อให้รายล้อม
ด้วยคนนับพันก็ยังรู้ กลิ่นสาบเลือดแรงออกปานนี้ เห็นปุ๊บก็แยกออกปั๊บเลย
เชียวว่าเป็นเลือดไม่ใช่คน!

“เก็บตัวด้วยเจ้าหนู เดี่ยวคนก็แตกตื่นกันหมดหรอก”

ประโยคแรกที่พลรามเอ่ยเมื่อเดินมาถึงท่าเอากัธธสะดุ้งโหยง รีบ
ยกมือขึ้นแตะคมเขี้ยวที่งอกเลยริมฝีปากออกมา ก่อนจะตะปบซ่อนเอาไว้
อย่างรวดเร็ว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มแต่นระริกด้วยความสับสนระคนหลาใจ

เจ้า...เจ้าหนู? เจ้าหนูอย่างนั้นหรือ...ไม่เคยมีใครเรียกเขาด้วยคำที่ฟัง
ดูหลงยุคขนาดนี้มาก่อน

“ไม่เคยเจอเลือดตัวอื่นนอกจากพ่อกับแม่มาก่อนเลยละสิทำ ถึงควบคุม

ตัวเองไม่ได้แบบนี้”

ถ้าจะพูดให้เจาะจงตรงประเด็นจริงๆ ก็คือ...เลือกรุ่นกระเตาะทั้งสอง
ตนนี้ไม่เคยเจอกับเสือเชื้อสายบริสุทธิ์จากพัยคมปุระมาก่อน กลิ่นอาย
เข้มข้นของเขาจึงมีผลต่อสัญชาตญาณดิบในตัวของพวกเขาอย่างรุนแรง ถ้า
สติสตั้งไม่มั่นคงละก็ รับรองว่าได้กลายร่างเป็นเสือกลางสนามบินแน่!

“อ้าว เป็นไปหรือไร หรือว่าพูดภาษาคนไม่เป็น”

ริมฝีปากหยักลึกที่ล้อมกรอบด้วยไรหนวดสีเขียวจางๆ ยกขึ้นเป็น
รอยยิ้มขบขันแถมหยันนิดๆ น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำน่าฟังดังเสียงพราหมณ์
สาธยายมนตร์ และพาให้หัวใจของสาวน้อยอีกคนที่กำลังจ้องมองเขาด้วย
แววตาหวานฉ่ำเคลิบเคลิ้มจนเก็บอาการไม่อยู่

“พูดเป็น...ครับ”

ดวงตาสีทองของคนตรงหน้าทำเอาการันต์ที่ตั้งใจจะพูดห้วนๆ ใส่ต้อง
รีบใส่คำลงท้ายอย่างสุภาพในประโยคทันใด เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อ
ปรับระดับอารมณ์ของตนเองลงและพยายามตั้งสติให้มั่น เขี้ยวแหลมคม
จึงหดกลับเข้าที่เรียบร้อย

“กิติ” พลรามเบนสายตาไปยังป้ายกระดาศในมือของหญิงสาว เขา
พอเดาได้ว่าชื่อของเขาที่เขียนด้วยลายมือประณีตบรรจงนี้น่าจะเป็นลายมือ
ของผู้หญิง บางที...อาจจะเป็นแม่สาวที่ถือป้ายนี้ละที่เป็นคนเขียน “พวกเธอ
เป็นลูกของซานจิตกับอมิตาโชใหม่”

คำถามนั้นเพียงเพื่อย้ำให้แน่ใจ ไม่ได้หมายความว่าไม่รู้

การันต์หัวหน้าอย่างไม่พอใจนิดหนึ่งเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกบิดาและ
มารดาด้วยชื่อเฉยๆ ทั้งที่อายุน้อยกว่า เอ...หรือจะมากกว่ากันนะ เขาเคย
ได้ยินพ่อเล่าว่าหลังจากเข้าพิธีรับตำแหน่งแล้ว อายุขัยของผู้พิทักษ์พัยค์
จะยืนยาวกว่าชาวพัยค์ประทั่วไป ไม่แน่ว่าชายที่ชื่อพลรามผู้นี้อาจจะมียุ
อายุมากกว่าที่ตาเห็นก็เป็นได้

“ใช้คะท่าน” กิรันดร์รับเอ่ยอย่างยินดี เธอซ่อนตามองไปหน้าหล่อคม

ด้วยความชื่นชม “พวกเราเป็นลูกของพ่อชานจิตกับแม่อมิตา ฉันชื่อกีรณ ส่วนคนนี้เป็นพี่ชายของฉันชื่อการณคะ”

อ้อ...เป็นลูกแฝดของชานจิตสินะ...ดูเหมือน ‘อะไรวะ’ จะโตหมดแล้วนี่ ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว...

“ไม่ต้องเรียกฉันว่าท่านหรือก เรียกพี่ก็ได้”

รู้ว่าไม่ควรส่งสายตาให้สาวเจ้า แต่จะอย่างไรได้เล่า ก็สั่นคานเดิมมันเลิกยาก...

เสียงของพยัคฆ์หนุ่มอ่อนลงในขณะที่ดวงตาทอประกายแพรวพราวในแบบที่การณไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็นจากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นทเวะเดินดินแห่งนครลับแล...เดี๋ยวก่อน! ผู้ประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ของพยัคฆ์ประควรจะสำรวจและสุขุมคัมภีรภาพมิใช่หรือ

“แล้วข้าของกับกระเปาเดินทางล่ะครับพี่” การณเอ่ยแทรกขึ้น เมื่ออีกฝ่ายขอให้เรียก ‘พี่’ เขาก็ไม่ขัดศรัทธา ถึงจะไม่ได้บอกเขาก็เถอะ “ทำไมมีแค่ย่ามใบเดียว”

“มีของแค่นี้ก็พอแล้วนี่” พลรวมปรายตามองเสื้อหนุ่มรุ่นกระเตาะชนิดหนึ่ง แล้วตอบไปบนถุ่ยยามเก่าๆ ที่สะพายอยู่เบาๆ ในนั้นมีชุดสีแดงสำหรับออกรบอยู่หนึ่งชุดกับสายประคำหนึ่งเส้นซึ่งสำคัญที่สุดสำหรับเขา “ฉันรีบออกมาจากป่า ไม่มีเวลาเก็บข้าวเก็บของหรือก วิศรนาถเป็นธุระจองตัวเรือบินให้แล้วก็ให้บัตรเหล็กดำๆ กับเงินฝรั่งโครามาปีกหนึ่ง บอกว่าให้มาซื้อหาเสื้อผ้ากับข้าวของอย่างอื่นที่นี้”

“บัตรเหล็กดำๆ?”

การณเพิ่มพาคู่มือหนึ่งก่อนจะทำตาโต...ให้ตาย! หมายความว่าวิศรนาถให้แบล็กการ์ด บัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินซึ่งทำจากไทเทเนียมแท้ๆ แก่ญาติที่ดูหลงยุคจนไม่น่าจะใช้เป็นอย่างนั้นหรือ แถมยังเรียกเงินดอลลาร์ว่าเงินฝรั่งโคราอีก อยากจะบ้าตาย!

“ตกลงเราจะยืนคุยกันอยู่อย่างนี้จนถึงชาติหน้าเลยไหม”

พลรามทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคอ ประสาทหูอันดีเยี่ยมของเขาคอยแต่จะจับเสียงขึ้นลงของเครื่องบินแทบตลอดเวลา เขาเกลียดเสียงนี้ซะมด-ยาด ได้ยินแล้วขนลุกจิบ แต่ก็ทำให้โพล่नึกถึงมือนุ่มๆ ของสาวน้อยอีกคนด้วย คิดถึงตรงนี้เสื้อหนุ่มก็หันกลับไปมองทางด้านหลัง ร่างเพรียวระหงของหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลหยักศกเหมือนขนมสายไหมรสคาราเมลกำลังลากกระเป๋าดูทางตรงไปยังทิศตรงข้าม ผีเสื้อสีขาวตัวน้อยที่แทรกอยู่ในเส้นผมของเธอเปล่งแสงรับกับแสงที่ปลายนิ้วของเขาคือเป็นจังหวะตราบดีที่เขาไม่เคยลืมนั่นเลย ไม่ว่าเธอจะหนีไปซ่อนตัวที่ไหนเขาก็จะหาเธอพบ

แม่แยลลีแสนหวาน...

“ถ้าฉันเราไปกับเธออะคะ ปานนี้พ่อกับแม่คอยพี่พลรามแยะแล้ว เห็นเตรียมทำอาหารไว้รอต้อนรับเยอะเลย”

ก็ธณเรียกพลรามว่าพี่ด้วยกิริยาที่บั่นให้ดูเคอะเขินและไร้เดียงสา แต่เสื้อหนุ่มผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมานักต่อนักก็พอมองออกว่านี่คือการทอดสะพานเชื้อเชิญอย่างมีจริตและชั้นเชิงพอตัว

จะว่าไปเจ้าหล่อนก็สวยสะดุดตาดีอยู่หรอก อวบอ้วนน่ารักแบบที่เขาชอบ เพียงแต่เป็นสาวชาวพยัคฆปุระนี่ละ...แม่เสื้อพวกนี้ร้ายนัก ลองเผลอเขมือบเข้าไปเมื่อไหร่ รับรองว่าจะเกาะติดหนีบไปทั้งชาติ ฉะนั้นต่อให้หุ่นดินระเบิดแบบ อันนี่ จิงห์ นางเอกบอลลิวูดยอดเยี่ยมใจ เขาก็ไม่มีวันแตะแม่แต่ปลายก้อย อย่างมากก็แค่กระเช้าเห่าเห่แหย่แกล้งนั่นละน่า หากินเอาข้างนอกสบายใจกว่าเยอะ!

“ก็ดี” พลรามส่งยิ้มให้หญิงสาวก่อนจะหันไปหาการณ “เจ้าหนู เตียวช่วยแวะซื้อของให้ฉันสองอย่างได้ไหม”

เขาล้วงมือลงไปในย่ามแล้วส่งธนบัตรใบละหนึ่งร้อยดอลลาร์ให้การณ ปีกหนึ่งเหมือนเป็นเพียงของไร้ค่า

“ของอะไรอะ”

ชายหนุ่มรีบคว้าเงินปีก้นนั้นไว้ด้วยกลัวว่าเจ้าหน้าที่ในสนามบินจะเห็นเข้า แล้วเขาต้องมานั่งตอบคำถามว่าพลรำนำเงินจำนวนมากมายขนาดนี้เข้าประเทศมาได้อย่างไร...เขาเองเห็นแล้วยังตกใจเลย รู้ว่าผู้พิทักษ์มีเวทมนตร์ทำได้ทุกอย่างแม้แต่พรางตาเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองไม่ให้เห็นสิ่งที่ไม่อยากให้เห็น แต่ก็ไม่ควรเสี่ยงให้ตกเป็นเป้าสายตาไม่ใช่หรือ

“อย่างแรกเลยก็...โทรศัพท์แบบโทร. ผ่านดาวเทียมได้” พลรามเคาะลิ้นในปากอย่างครุ่นคิด “อย่างที่สองคือเบียร์”

“หา...เบียร์?” ใบหูของการณ์กระดิกเร็วเร็ว รู้สึกเหมือนหูผาดไป “หมายถึงเหล้าเนี่ยนะ”

“เหล้าด้วยก็ได้ ซื้อมาให้หมดนั่นละ ฉันไม่ได้ดื่มมานานแล้ว” พลรามส่ายยิ้ม “ฉันต้องยอมใจสักหน่อยก่อนจะออกศึกใหญ่!”

“พี่ก้อง”

เจลกาย้มกว้างเมื่อเห็นหน้าคนคุ้นเคย เธอละมือจากกระเป๋าเดินทางที่ลากอยู่แล้วโผล่เข้าไปกอดชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงโปร่งอย่างสนิทสนม ใบหน้าขาวจัดของเขาแตะแต้มไปด้วยรอยยิ้มของความยินดี ดวงตาวาวเร็วขึ้นเดียวแบบคนมีเชื้อสายจีนหยีลงทันทีที่ริมฝีปากบางเฉียบขยับยิ้ม ยิ้ม เขาโอบสองแขนรอบร่างของหญิงสาวหลวมๆ

“ว่าไงฮีเรา มาถึงก็อ่อนเลย จะเอาอะไรอีก”

ก้องเกียรติดกดจูบบนกระหม่อมบางของหญิงสาวเร็วๆ อย่างเคยชิน พยายามกดความรู้สึกอยากจุมพิตริมฝีปากอวบอิมของเธอเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“เหม...จิลล์ไม่ได้อ่อนอะไรเสียหน่อย จิลล์แคดีใจที่ได้เจอพี่ชายของตัวเองเสียที ไม่เจอกันตั้งนาน คิดทั้ง คิดถึง” เจลกาซ้อนตาขึ้นมองชายหนุ่มอย่างน่ารัก

สรรพนามเรียกขานของเธอทำให้เขาชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะยิ้ม

กลบเกลื่อนเช่นทุกที

“อย่ามาทำเป็นปากหวานหน่อยเลย ไม่เจอหน้ากันแค่อาทิตย์เดียว แถมวิดีโอคอลเห็นหน้ากันทุกวัน เมื่อจะแย” ก้องเกียรติเสทำเป็นใช้นิ้วจิ้มหน้าผากหญิงสาวแล้วดันเบาๆ

“ใจร้าย พี่ก้องไม่คิดถึงจิลล์เลยเหรอคะ”

“ไม่เลย เราไม่อยู่นี่ดีเสียอีก ไม่มีใครรบกวนว่กับพี่เวลาทำงาน”

ปากพูดว่า ‘ไม่’ แต่ใจกลับตอบสวนทางว่า ‘ใช่’...เขาคิดถึงเธอมาก ยามเจลาไปต่างประเทศหรือไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัย ทีละหลายๆ วัน เขารู้สึกเหมือนชีวิตขาดอะไรไปสักอย่าง...คิดถึงเสียงหัวเราะ คิดถึงกลิ่นแชมพูหอมๆ และคิดถึงดวงตางามซึ่งที่ทำให้ใจเขาเต้นไม่เป็นสำทุกครั้งที่เขา มองมา เมื่อรู้ว่าเธอจะกลับจากอินเดียวันนี้ เขาถึงขนาดเลื่อนการประชุมงานที่บริษัทออกไปเป็นวันพรุ่งนี้เพื่อทุ่มเวลาทั้งวันที่เหลืออยู่ให้แก่คนสำคัญ

“งานอีกแล้ว ทำทางคุณพ่อจะใช้งานพี่ก้องหนักเกินไปแล้วนะคะเนี่ย พี่ก้องถึงได้หายใจเข้าออกก็มีแต่งานๆๆ ตลอดแบบนี้”

เจลาแสร้งทำหน้าจ๋า เธอรู้ว่าสิ่งที่เรียกว่างานนั้นสำคัญสำหรับ ก้องเกียรติมากเพียงไหน ตั้งแต่เรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศ เขาก็กลับมาช่วยงานรพทที่บริษัทอย่างมุ่งมั่น ใครต่อใครพากันคิดว่าเขาขยัน โหมงานหนักชนิดหามรุ่งหามค่ำเช่นนี้เพื่อเอาหน้ากับบิดาของเธอ อีกทั้งยัง ทะเยอทะยานอยากสูบสมบัติทั้งหมดของครอบครัวเธอ แต่หญิงสาวรู้ดีกว่า พวกเขาปากหอยปากปูพวกนั้นว่าก้องเกียรติทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนบุญคุณ บิดาของเธอต่างหากเล่า

คิดมาถึงตรงนี้ เจลาอดรู้สึกสังสารก้องเกียรติไม่ได้ เขาเกิดมาใน ครอบครัวที่เพียบพร้อมทุกอย่าง ทั้งชาติตระกูล ทรัพย์สินเงินทองและความรักจากพ่อแม่ แต่เป็นเพราะอุบัติเหตุเครื่องบินตกเมื่อสิบแปดปีก่อน ได้พรากทุกสิ่งที่เขา มีไป เขากลายเป็นเด็กกำพร้าที่ไม่มีญาติพี่น้องคนใด

ยอมรับไปดูแลด้วยกลัวว่าจะเป็นภาระ มีเพียงญาติห่างๆ อย่างธราเทพเท่านั้นที่ยื่นมือให้ความช่วยเหลือ วินาทีที่บิดาจูงก้องเกียรติซึ่งในขณะนั้นมีอายุสิบปีเข้ามาในเขตรั้วบ้าน คือวินาทีที่เธอบอกตนเองว่าต่อจากนี้เธอจะมีพี่ชายเป็นของตนเอง และจะรักเขาให้เหมือนกับเป็นสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่ง

“คุณพ่อไม่ได้ใช้งานพี่หนักเสียหน่อย พี่อยากทำของพี่เองต่างหาก” ชายหนุ่มยิ้ม “พูดถึงงานพี่ก็นึกขึ้นมาได้ ลูกเสือเบงกอลมาถึงสวนสัตว์แล้วนะ”

“อ้อ มาถึงแล้วหรอคะ” ดวงตาของเจลกาทอประกายตื่นเต้น “ทำไมมาเร็วจัง นี่เราเดินเรื่องตามขั้นตอนทุกอย่างถูกต้องแล้วใช่ไหมคะ”

“ทุกตัวมีเอกสารครบเรียบร้อยจ้ะ รับรองว่าไม่มีใครมาจับคุณพ่อหรือก้อง” ก้องเกียรติขยี้มือบนขมของคางชักอย่างมั่นใจ “ก่อนหน้านี้เราเดินเรื่องกันมาเป็นปีแล้ว กว่าจะได้รับอนุญาตนี้เลือดตาแทบกระเด็น ยังดีนะที่ทันวันเปิดตัวสวนสัตว์เดือนหน้า ไมอย่างนั้นเป็นเรื่องเสียเวลา เป็นสวนสัตว์แท้ๆ แต่ดันไม่มีเสือ”

ชายหนุ่มพูดติดตลกที่ฟังไม่ตลกเสียเลยสำหรับเจлга เธอไม่เห็นด้วยเรื่องโครงการสวนสัตว์ซาฟารีของบิดากับพี่ชายคนละสายเลือดเท่าใดนัก ต่อให้สร้างขึ้นด้วยเจตนาดีที่จะอนุรักษ์พันธุ์สัตว์หายากทั้งในไทยและเทศ บวกกับเหตุผลทางธุรกิจอีกนิดหน่อย เธอก็ยังคิดว่าสัตว์ป่าก็ควรอาศัยอยู่ในป่าอยู่ดี...มนุษย์ร้ายๆ ไม่อยากจากบ้านของตนเองไปไหนนานๆ หากไม่จำเป็น แล้วสัตว์ในสวนสัตว์ที่ต้องทิ้งป่าดงพงไพรมาอยู่ในป่าคอนกรีตเล่า จะรู้สึกเช่นไรกันหนอ

“เอ...แต่จิลล์ก็เห็นมีเสือตั้งหลายตัวแล้วไม่ใช่หรอคะ”

หญิงสาวมองคนที่หันมาคว่ำกระเป๋าดินทางของเธอไว้มีมือหนึ่ง ส่วนอีกมือจูงเธอให้ออกเดินอย่างประหลาดใจ เท่าที่จำได้ เมื่อสองปีที่แล้วธราเทพได้ติดต่อขอซื้อเสือเบงกอลโตเต็มวัยจากสวนเสือชื่อดังในประเทศไทย

มาเกือบสิบตัว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ จึงหันไปทำเรื่องขออนุญาตนำเข้ามาจากต่างประเทศแทนซึ่งใช้เวลาเดินเรื่องยาวนานกว่าที่คิดมาก กว่าที่จะผ่านขั้นตอนทั้งหมดมาได้ รวมไปถึงการฝังไมโครชิปในตัวเสือตามระเบียบของทางการ ก็ยืดเยื้อมาเป็นปี แต่ก็สำเร็จทันเวลาในที่สุด

“พวกเสือโตเต็มวัยก็ให้อยู่ในกรง ส่วนลูกเสือก็เอาไว้ให้ลูกค้าที่มาเป็นครอบครัวได้ศึกษามันอย่างใกล้ชิดไง ให้เด็กๆ ป้อนนมเสือ ถ่ายรูปคู่...”

“แล้วก็เก็บเงินเพิ่มซะใหม่ละ” เจลกาดักคอบอย่างรู้ทัน “พี่ก้องนี่คิดทุกเรื่องเป็นธุรกิจไปหมดเลย”

“ก็ไม่ใช่ทุกเรื่องหรอกน่า” ก้องเกียร์ติลอบถอนใจ...อย่างน้อยก็เรื่องของเธอ “พี่รู้แหละว่าจิลล์ไม่ชอบเรื่องที่พี่กับคุณพ่อทำ แต่ถ้าเราจะหาเงินทุนมาหมุนเวียนเพื่อให้สวนสัตว์เลี้ยงตัวเองได้ ก็ต้องหาวิธีเรียกแขกแบบนี้แหละ”

“แต่เราก็ทำอย่างอื่นได้นี่ละ อย่างทำของที่ระลึกขาย พวกพวงกุญแจ เสื้อยืด หรือตุ๊กตาสัตว์ไงละ”

หญิงสาวก้าวเท้าตามชายหนุ่มไปยังลานจอดรถที่มีผู้คนบางตาด้วยสีหน้ากังวล

“แหม หัวการค้าเหมือนกันนี่ สมเป็นลูกสาวคุณพ่อจริงๆ นะเรา” ก้องเกียร์ติตรงไปยังรถเก๋งคันงามแล้วกดรีโมตปลดล็อก จากนั้นจึงอ้อมไปเปิดฝากระโปรงท้าย “ไอ้ของที่ระลึกพวกนั้น พี่จัดทำไปบางส่วนแล้ว สั่งออกแบบใหม่เป็นพิเศษเลยนะ หาซื้อได้จากที่สวนสัตว์เราที่เดียวด้วย คิดว่าก่อนงานเปิดตัวคงผลิตเสร็จหมด ดูๆ แล้วถ้าลงประชาสัมพันธ์ตามสื่อต่างๆ ก็น่าจะขายถล่มทลายแน่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องเอาลูกเสือมาป้อนนมก็ได้นี่ละ สงสารมันออก ถ้าคนมากันเยอะๆ มันคงกินจนจุกพอดี”

เธอยังจำเรื่องครั้งที่ผ่านมาได้ติดตา ครั้งนั้นลูกเสือน้อย ดาวเด่นของทางสวนสัตว์กินนมจนอึดแล้ว แต่ยังมึนงงท่อก่ี่ยวต่อ

แถวถ่ายรูปอยู่ คนดูเล็งให้ลูกเสือกินนมจากมือนักท่องเที่ยวต่อไปอีกนิด ด้วยคิดว่าไม่น่าเป็นอะไร แต่เจ้าสัตว์น้อยที่น่าสงสารกลับสำลักนมแล้ว สำรอกที่กินไปก่อนหน้านี้มันออกมาจนหมด ดูแล้วรู้สึกเวทนาจับใจ

“เราถึงต้องมีหลายตัวหน่อย ให้หมุนเวียนเปลี่ยนกันเป็นรอบไปจะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกนะ พี่จ้างผู้เชี่ยวชาญมาคอยดูแลอยู่แล้ว เขาไม่ปล่อยให้ลูกเสือกินจนสำลักนมแน่ พี่กำชับทุกคนแล้วว่าต้องระมัดระวัง ให้ดี เพราะน้องสาวของพี่รักสัตว์มากกว่าคน ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาพี่คงโดนแทงจนหุซา”

เสียงพูดกลั้วหัวเรานั้นติดจะลือเลือนอยู่นิดๆ ทำเอาคนฟังทำปาก ย่นอย่างแสนงอน

“แหม พี่ก็องก็ชอบล้อกันอยู่เรื่อย จิลล์ไม่ได้ร้ายกาจขนาดนั้นเสีย หน่อย” แม้จะรู้ว่าพี่ชายเทียมของเธอเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น แต่ก็ยังรู้สึก กังวลอยู่ดี

“น้อยไปนะสิ เราน่ะชอบดูพี่จะตาย” ก้องเกียรติยกกระเป๋าสีใส่ท้ายรถ แล้วหันกลับมามองสีหน้าเจ้าความกังวลของหญิงสาว “ถ้าเป็นห่วงออกนอก หน้าเสียขนาดนี้ จะไปแะดูลูกเสือที่สวนสัตว์ไหมว่าสภาพความเป็นอยู่ ของพวกมันเป็นยังไง จะได้สบายใจ อ้อ แล้วก็ได้เจอคุณพ่อด้วย ท่าน อยู่ที่นี่พอดี แต่ถ้าเหนื่อยจากการเดินทางก็ไม่ใช่ไรนะ จะกลับบ้านไป พักผ่อนก่อนก็ได้”

“จิลล์ไม่เหนื่อยค่ะ จิลล์อยากไปดูลูกเสือ” เจลกาสายหน้าเร็วจนผม กระจ่าย

ก้องเกียรติมองกลับมาด้วยแวตาขบขัน เวลาอยู่กับเขาและธราเทพ เธอชอบทำตัวเหมือนเด็กเล็กๆ แต่ต่อหน้าคนอื่นชอบวางตัวเป็นผู้ใหญ่กว่า อายุทั้งที่เพิ่งจะอายุครบยี่สิบปีไปเมื่อเดือนก่อนนี่เอง

“สรุปว่าอยากเจอเสือมากกว่าคุณพ่ออย่างนั้นถอะ เดี่ยวพี่จะพ้อง คุณพ่อว่าจิลล์รักเสือมากกว่าท่าน”

“ไม่ใช่เสียหน่อย จิลล์ต้องรักคุณพ่อมากกว่าอยู่แล้ว อ้อ แล้วก็รักพี่ก็องด้วย” เจลกาก็ยิ้มกว้างอย่างฉอเลาะ

ก็องเกียรตินิ่งไปชั่วอึดใจ... เขาก็รักเธอ แต่คงเป็นคนละแบบกับที่เธอรัก...

“อ้อนยันตะนะเรา อยากไปก็ตามใจ ก็ดีเหมือนกัน จะได้ชวนคุณพ่อกินข้าวด้วยเสียเลย” ชายหนุ่มแสวงทำเป็นย่นจมูกเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก อันแสนอ่อนหวานกลับลงไปนอก “ว่าก็ว่าเถอะ มาถึงก็สนใจแต่เรื่องเสียแล้วนี่ไปอินเดียมาเป็นยังไงบ้าง ไม่เห็นเล่าให้ฟังเลย มีเรื่องอะไรน่าตื่นเต้นบ้างไหม”

เรื่องตื่นเต้นอย่างนั้นหรือ...

คนที่กำลังจะก้าวขึ้นไปนั่งบนรถซังกัน ภาพใบหน้าหล่อคมและดวงตาสีอำพันทองอันทรงอำนาจของเพื่อนร่วมทางผุดวาบขึ้นมาในสมอง ทั้งที่นั่นข้างกันเพียงชั่วระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมงแท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงจำรายละเอียดเครื่องหน้าของเขาได้ชัดเจนเพียงนี้กันหนอ

“เรื่องตื่นเต้นอะไร ไม่มีหรอกค่ะ” เจลกาหัวเราะเสียงแห้ง เธอพยายามสลัดภาพคนที่จับมือเธอเอาไว้แน่นทั้งตอนที่เครื่องขึ้นและตอนลงจอดออกไปจากความคิดอย่างรวดเร็ว หากก็องเกียรติดูเข้าต้องเอ็ดเธอใหญ่โตแน่ที่ยอมให้ผู้ชายแปลกหน้าแตะเนื้อต้องตัวแบบนี้... บ้าชะมัด ขนาดตัวเขาไม่อยู่ตรงนี้ แต่ไออุ่นและกลิ่นอายของเขากลับยังประทับอยู่บนมือของเธอไม่ยอมจางหายไปเสียที “มีแต่เรื่องซ้ำๆ เสียมากกว่า นี่ถ้าไม่ติดว่าขอคุณพ่อไม่ได้แค่อาทิตย์เดียว จิลล์จะอยู่ต่อแล้ว เพื่อนๆ ก็ยังอยู่เที่ยวต่อกันทุกคนเลย”

“คิดแต่เรื่องเที่ยวเล่นนะเรา ไปแค่อาทิตย์เดียวก็พอแล้วมั้ง จะสอบปลายภาคอยู่แล้วไม่ใช่หรือ หนังสืออ่านบ้างหรือยัง”

เขาแสวงทำเป็นดูอย่างไม่จริงจังนัก รู้ว่าหน้าตาอึมๆ ของตนเองไม่เคยทำให้เมื่อน้องน้อยของเขาเกรงกลัวแม้แต่เพียงครึ่ง

“จิลล์เพิ่งกลับมาที่ห้องก็มาไล่เบี้ยเรื่องอ่านหนังสือสอบเลยหรือคะ
เขียบเกินไปแล้ว” เจลกายนจุมกใส่พี่ชาย “วันนึงตลุยเรื่องเรียนหนึ่งวันคะ”

พูดจบก็รีบฉลุบเข้าไปนั่งในรถทันที ทั้งให้คนที่มั่งคั่งดีเป็นพี่ยื่น
หัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่รอยยิ้มจะจางหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อโทรศัพท์
มือถือเครื่องบางเฉียบซึ่งเปิดระบบสั่นไว้เตือนเร่าอยู่ในกระเป๋ากางเกง เขา
หยิบเครื่องมือสื่อสารออกมาดูรับแล้วยกขึ้นแนบหูโดยไม่พูดอะไรแม้แต่
คำเดียว ดวงตาที่เคยหอบประกายอ่อนโยนแข็งกร้าวขึ้นราวเป็นคนละคน เขา
นั่งฟังการรายงานจากปลายสายอย่างเงียบเชียบราวสองสามนาที จากนั้นจึง
กรอกเสียงราบเรียบลงไปซ้ำๆ

“ดีแล้ว จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย อย่าให้มีปัญหาตามมาทีหลัง
เป็นอันขาด”

มนตรีที่ ๒

พลรามนั่งกอดอกอยู่บนเบาะหลังของรถ ดวงตาสีทองสุกปลั่ง มองผ่านกระจกออกไปยังอาคารบ้านเรือนด้านนอก เขาพยายามข่มความเจ็บปวดอันบางเบาจากพิษร้ายที่กำลังกำเริบขึ้นอีกครั้งด้วยการสวดภาวนาถึงองค์ดักคิน ราย องค์เทวะที่เหล่าเสือแห่งพยัคฆปุระให้ความเคารพสูงสุด

ลัตยัม คิวัม สุนทรม...

ลัตยัม คือลัจจะ ณ ที่แห่งใดมีลัจจะ...ที่แห่งนั้นมีพระเจ้า

คิวัม คือความดี ณ ที่แห่งใดมีความดี...ที่แห่งนั้นมีพระเจ้า

สุนทรม คือความงาม หัวใจและจิตวิญญาณใดมีความงดงามภายใน สติอยู่...ณ ที่แห่งนั้นมีพระเจ้า

และหวังว่า...ความศรัทธานี้จะนำพาเขาไปพบกับอภिरามโดยไว...

เสือหนุ่มผู้ประกอบพิธีลอบถอนใจอย่างเงียบเชียบ ไม่รู้ว่าป่านนี้ หลานรักของเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง แม้จะรู้ว่าอภिरามเป็นเด็กฉลาด ไหวพริบดี น่าจะพอเอาตัวรอดได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าจจะรอดปากเหยี่ยวปากกาได้ในระยะยาวเสียเมื่อไหร่ ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องตามหาหลานให้พบเร็ว

ที่สุด...อย่างน้อยก็เพื่อมีนา

“พี่พลราม พาลูกกลับมาหาฉันนะ พาลูกฉันกลับมา”

เสียงร้องคร่ำครวญบีบหัวใจ และดวงหน้าเปโระเปื้อนไปด้วย คราบน้ำตาของญาติพี่น้องบีบรัดหัวใจเขาให้เจ็บปวดเสียยิ่งกว่าพิษร้ายที่ไหล เวียนอยู่ในร่างเสียอีก เขาสาบานต่อน้ำตาของเธอและองค์ศักดิ์คิน ว่าจะต้องพาอภิรามกลับพยัคฆปุระให้จงได้!

“ถึงแล้วค่ะ พี่พลราม”

เมื่อรถไฟรวิลแล่นเข้าสู่เขตไร่บ้าน ก็ร้อนที่นั่งอยู่เบาะหน้าก็เอี้ยวตัว กลับมาหาชายหนุ่มพลางส่งยิ้มหวานหยดมาให้ เขายิ้มตอบด้วยท่าที่เฉยชา กว่าตอนแรกพบมากเสียจนหญิงสาวอดทำหน้าม่อเม๋ไม่ได้ มีหน้าซ้ำตลอด ระยะเวลาที่นั่งรถมาจากสนามบิน เขายังนั่งเงียบ ไม่พูดไม่ว่าเสียจนเธอและ พี่ชายพากันรู้สึกเกร็งไปหมด

“อ้อหือ อยู่กันอุ้ฟูตินี่”

พลรามกวาดตามองไปรอบๆ ขณะก้าวลงจากรถ บ้านของซานจิต และอมิตาสองผัวเมียใหญ่โตและกว้างขวางกว่าที่คิดไว้มาก ตัวบ้านเป็นทรง ยุโรปสี่เหลี่ยมสะอาดตาโอบล้อมด้วยรั้วสูงเกือบสามเมตรซุกซ่อนอาณาบริเวณ โดยรอบจากสายตาของผู้คนภายนอกไว้ได้ดีอย่างดี พื้นหญ้าเขียวขจีและ ต้นไม้ไม่น้อยใหญ่ที่แข่งกันผลิดอกออกผลจนเกือบเต็มพื้นที่ทั้งที่อยู่ใจกลาง กรุงเทพมหานครเช่นนี้บังคับว่าได้รับการบำรุงเอาใจใส่เป็นอย่างดี และว่า ไม่ใช่ฝีมือของทั้งคู่หรือลูกๆ หรือก แต่เป็นฝีมือของคนสวนสองสามคนที่ กำลังซุดดินและตัดแต่งกิ่งกันมือเป็นระวิงอยู่นั่นต่างหาก

บ้านช่องใหญ่โต มีคนรับใช้หลายคน แถมยังมีรถราแพงหลายคัน จอดอยู่ ดูเหมือนกิจการค้าขายผ้าของสองผัวเมียคู่นี้จะได้กำไรกำไรงามเสีย จริง...

“ท่านเจ้าขา ท่านพลราม”

เสียงร้องอย่างตื่นเต้นดีใจของสตรีดังขึ้นพร้อมๆ กับร่างอ้วนป้อม

ในชุดสำหรับปักดินเงินสิ่งข้างวังพรวดพราดออกมาจากประตูบ้าน พลราม ขยับก้าวถอยหลังด้วยกลัวว่าเจ้าหล่อนจะกลิ้งหลุนๆ ตกบันไดสูงห้าชั้น ด้านหน้าลงมาทับตนเองเข้า แต่โชคดีที่เจ้าตัวทรงตัวได้อย่างดีเยี่ยม เขาจึง รอดตัวไปอย่างหวุดหวิด

“ว่าอย่างไร สบายดีนะอมิตา”

พลรามหลุบตามองคนที่โน้มตัวลงแตะที่ปลายเท้าของเขาแล้วยกมือ ขึ้นแตะหน้าผากของตนด้วยแววตาที่ซ่อนความขบขันไว้ไม่มิด ขณะที่การัน ตาค้างกับภาพที่เห็นเบื้องหน้า ยิ่งเห็นว่าบิดาที่เพิ่งเดินถึงวังตามาติดๆ ทำ เช่นเดียวกันด้วยแล้ว เขาก็ตะลึงจนพูดไม่ออก พวกท่านดูมีอายุมากกว่า อาคันตุกะผู้นี้เกือบสองเท่า แต่กลับเป็นฝ่ายต้องทำความเคารพเสียนี้ มี หน้าที่พลรามยังยืนนิ่งอย่างงามสง่าประหนึ่งเคยชินกับการกราบไหว้บูชา เช่นนี้มานานแล้ว

“สบายดีเจ้าคะ ครอบครัวเรารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านผู้พิทักษ์ มาเยือนและให้เราดูแลเช่นนี้” อมิตาปรายตาไปทางลูกสาวคนงามของตนเอง นิดหนึ่งแล้วหันกลับมาฉีกยิ้มกว้าง “การเดินทางราบรื่นดีใช่ไหมเจ้าคะ ลูกๆ ของดิฉันดูแลท่านเป็นอย่างดีหรือเปล่า ‘ถูกใจ’ ไหมคะ”

“ก็ดี” ท่าที่เฉยชาของพลรามทำเอาคนถามหน้าเงื่อน เขาไม่ได้โง่งน มองไม่ออกว่าอีกฝ่ายกำลังพยายามยัดเยียดลูกสาวให้ผ่านการพบปะอย่าง ไม่เป็นทางการ ถ้าจะบอกว่าไม่ถูกใจเอาเสียเลยก็ถือเป็นการโกหกตนเอง อย่างน่าทุเรศ ใครบ้างไม่ชอบสาวสวยหุ่นดินระเบิด แต่เมื่อคิดถึง ความยุ่งยากที่อาจตามมาหลังจากนี้ เขาก็พร้อมโกยอ้าวจากทุกไมตรีที่อมิตา พยายามหยยยื่นให้ “แล้วเป็นอย่างไบบ้างซานจิต คำชายเจริญรุ่งเรืองดีสินะ ถึงได้อยู่ดีกินดีแบบนี้”

เลือนหล่นหันไปสนใจเจ้าบ้านฝ่ายชายแทน ซานจิตมีผิวค่อนข้างขาว เมื่อเทียบกับภรรยา เขามีรูปร่างสูงใหญ่ตามแบบฉบับของทายาทวงศ์ดักคิน ราย เมื่อปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ท่วมแบบนี้ เขาจึงดูมีขนาดตัวทะอะทะอย่าง

นำขึ้น

“ก็พอขายได้ครับท่าน” ซานจิตยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ตอนที่ยื่นอนุญาตประกาศย้ายถิ่นฐานมาอยู่ที่ประเทศไทยเพื่อรับมรดกจากญาติชาวเบงกาลีทางฝั่งมารดาซึ่งเป็นมนุษย์ เขาได้รับของขวัญเป็นทรัพย์สินสมบัติจากหัวหน้าหมู่บ้านเผ่าเป็นจำนวนอีกโข เมื่อนำมารวมกับเงินมรดก เขากับภรรยาก็ตั้งตัวได้ อีกทั้งขยันทำมาค้าขายจึงสร้างฐานะอันมั่นคงได้ในเวลาไม่นานนัก “ต้องขอบคุณองค์ดักคิน รายที่ประทานพร”

“ช่างพูดเสียจริง” พลรามหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ...โถ ต่อเหลได้ไม่เนียนเอาเสียเลย เสือในพยัคฆประเทศตนล้วนรู้กันทั้งสิ้นว่าซานจิตเป็นพ่อค้าหน้าเลือด คำขายไม่ตรงไปตรงมาเท่าใดนัก เล่นพิน้ำอะไรเหนาะๆ แม้แต่จากเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ แล้วจะไม่รู้ร่ายอย่างไรไหว “หิวแล้ว มีอะไรกินบ้าง ได้ยินกิริณบอกว่าเตรียมอาหารไว้เยอะแยะเลยไม่ใช่หรือ”

“อู๊ย เตรียมไว้หลายอย่างเลยเจ้าคะ มีเนื้อวัวเกรตพรีเมียม แล้วก็ยังมีขนมซานเดชกับขนมราสกูลลาแบบเบงกาลีแท้ๆ ด้วย ซานจิตบอกว่าป็นของโปรดของท่านเลยใช้ไหมคะ” อมิตาพูดประจบประแจงเต็มที่

พลรามเลิกคิ่วนิดๆ แล้วหันกลับไปมองซานจิตด้วยแววตาประหลาดใจ “นานแล้ว ยังจำได้อีกหรือ”

เขาไม่คิดว่าซานจิตจะจำขนมที่ทำจากนมทั้งสองชนิดซึ่งเป็นของโปรดของเขาได้ โปรด...เพราะแม่ของเขาทำได้อร่อยลิ้นยิ่งนัก เนื้อขนมสีขาวนวลที่ได้จากการต้มนมกับมะนาวจนได้ชีสเนื้อนุ่มแล้วนำมานวดจนเนียนละเอียดผสมกับน้ำตาล และแต่งด้วยพิสตาชิโอสับ ตำรับของแม่ไม่ผสมเครื่องเทศอื่นใดทั้งสิ้น แต่กลับส่งกลิ่นหอมฟุ้งชวนน้ำลายสอไปทั้งป่า น่าเสียดาย...ที่แม่ครัวหวั่นว่าไม่อยู่แล้วจึงไม่มีผู้ใดปรุงรสได้ถูกใจเขาอีก

เหตุการณ์เมื่อครั้งที่ มุเคช มิตา พาลูกน้องบุกเข้ามาในพยัคฆภคนี้ได้พรากทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขารวมไปถึงลมหายใจของพ่อกับแม่ด้วย ซานจิตไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์อันโหดร้ายครั้งนั้นเพราะอพยพย้ายถิ่นฐาน

ออกมาก่อนเพียงไม่ถึงเดือน เมื่อรู้ข่าวว่าพ่อกับแม่ของเขาเสียชีวิต ชานจิตผู้เป็นเพื่อนรักกับพ่อของเขาถึงกับจับเครื่องบินเที่ยวที่เร็วที่สุดกลับไปช่วยจัดการพิธีศพทันที แม่จะเป็นพ่อค้าหน้าเลือดในปากคอนกรีต แต่นับว่ายังมีน้ำใจกับเพื่อนในป่าอย่างนายยกย่อง

เมื่อครั้งยังเด็ก พลรามเคยเรียกชานจิตว่าท่านลุง แถมยังเคยขี่คออีกฝ่ายวิ่งเล่นรอบป่ามาแต่เล็กแต่น้อย ทว่า...เมื่อสืบทอดตำแหน่งผู้พิทักษ์พิทักษ์แล้ว เขาก็ไม่อาจเรียกชานจิตแบบเดิมได้อีกต่อไป รวมถึงไม่อาจก้มลงแตะเท้าเพื่อแสดงความเคารพด้วย เขาต้องหัดดกกายยืนตรงรอให้ผู้อื่นกราบไหว้บูชาและให้พรกลับ ดังนั้นนอกจากองค์ศักดิ์คิน รายแล้ว คนที่เขาก้มหัวแสดงความเคารพได้มีเพียงประกาศกับวิศวกรผู้มีความดีทางสายเลือดสูงกว่าเขาเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่มีทางทำความเคารพไอ้ลูกพี่ลูกน้องกวนประสาทเป็นอันตราย ลืมไปได้เลย!

“จำได้สิ ลุง...เอ่อ...ผมจำได้เสมอนั่นละครับ”

ชานจิตค้อมศีรษะรับอย่างนอบน้อม ไม่นึกไม่ฝันว่าเจอกันอีกครั้งในรอบยี่สิบปี พลรามจะกลายเป็นเสือหนุ่มเต็มตัว แถมยังสง่างามและน่าเกรงขามเสียจนชวนให้ชนอ่อนทั่วกลุ่กชัน พลรามมีใบหน้าที่ละม้ายคล้ายบิดาของตนมาก แต่กลับดูทรงพลังกว่ามากอย่างน่าสะพรึง เหมือนมีอำนาจบางอย่างไหลเวียนอยู่ในกาย...อำนาจที่ทำให้เลือดด้วยกันต้องยอมค้อมกายทำความเคารพอย่างไม่กล้ากังขา

เด็กน้อยที่เคยร้องให้เขาโอบอุ้มเติบโตใหญ่เสียแล้ว เวลาผ่านไปเร็วราวติดปีกเสียจริง...

“แล้วนี่ทำไมกรูชาที่เป็นพ่อของเด็กถึงไม่มาด้วยละเจ้าคะ เป็นลูกของตัวเองแท้ๆ ทำไมถึงปล่อยให้ท่านต้องลำบากมาเอง”

“พูดอะไรนะอมิตา!”

ชานจิตเอ็ดมรรยาแล้วรีบหันกลับไปหาพลรามที่หยุดยืนนิ่งอยู่บนบันไดชั้นสุดท้าย เนื้อตัวของเสือหนุ่มแข็งแกร่งจนกิริยากับการเดินตาม

หลังมายังสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ ภรรยาผมปากไวไปหน่อย”

“รู้หรือไม่ว่าเด็กที่กำลังพูดถึงนั้นมีศักดิ์เป็นราชกุมารของพยุคคมประ
เป็นทายาทของนางพญาเสือโคร่งเผือกตัวแรกในรอบหนึ่งพันปี ต่อให้มี
เชื้อสายมนุษย์ปะปนก็ยังมีศักดิ์สูงกว่าเสือทุกตนที่ยืนรวมกันทำหน้าใดๆ
อยู่ตรงนี้” พลรามหันกลับไปหาอมิตาทั้งตัว เดิมทีเขาก็ดัวใหญ่เสียจนข่ม
ทุกสรรพชีวิตในโลกใบนี้อยู่แล้ว เมื่อยืนอยู่บนบันไดที่ยกตัวเขาให้สูงกว่า
ทุกคน เขาก็ยิ่งดูน่าหวาดกลัวราวเทวรูปเทพमारในวิหารไม่มีผิด “ตอนนี้
มีนากำลังท้องแก่ใกล้คลอด ต่อให้อักรูขำมันอยากมาตามหาลูกใจจะขาด
แค่ไหนก็ทึงมาไม่ได้ มันถึงต้องเป็นหน้าที่ของผู้พิทักษ์แบบฉัน แต่ไม่ต้อง
ห่วงหรอก เดี่ยวพอมันคลอดแล้วมันก็จะรีบจับเรือบินเที่ยวแรกตามมาแน่
ไม่รู้อะไรก็หุบปากให้สนิท อย่าเที่ยวพูดพล่อยๆ แบบนี้อีกเป็นอันตราย ไม่
อย่างนั้นอาจจะไม่เหลือชีวิตไว้พูดอะไรอีก”

ดวงตาสีทองแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานดุจเลือด บ่งบอกถึงแรง
อารมณ์คุกรุ่นสวนทางกับน้ำเสียงเยือกเย็นของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี...อมิตา
ตัวสั่น รีบค้อมตัวลงจนหน้าผากแนบพื้นแล้วเอ่ยล่อล่ล่ล่ด้วยน้ำเสียง
เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“กราบขอประทานอภัยเจ้าค่ะ ดิฉันผิดไปแล้ว ขอท่านผู้พิทักษ์
ได้โปรดเมตตาด้วย!”

“อยากให้คนอื่นเมตตาก็ต้องหัดมีจิตใจที่เมตตาคนอื่นก่อน คนที่คิด
รอรับการให้อภัยทุกครั้งที่ทำผิดคือคนเห็นแก่ได้ คนจำพวกนี้น่าชิงนัก”
พลรามเอ่ยซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “หวังว่าแม่เฒ่าคงไม่ใช่คนแบบนั้น
เพราะฉันไม่เคยให้อภัยพวกที่ชอบทำผิดซ้ำซาก”

“เรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นอีกครับ ผมสัญญา”

ซานจิตยืนย่นด้วยน้ำเสียงลั่นนินๆ...พลรามที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาใน
วันนี้ไม่เหมือนพลรามคนเก่าที่เขาเคยรู้จักมานานแรมปี เสือหนุ่มไม่เพียงมี

ศักดิ์สูงกว่าพวกเขา แต่ยังผ่าน ‘พิธีกรรมสืบทอด’ ตำแหน่งอันเป็นความลับที่แม่แต่กษัตริย์ในอดีตของพยุคนุประยังไม่มีโอกาสได้เข้าร่วม ชานจิตเองก็รู้ว่าขั้นตอนของพิธีที่ว่ามีลำดับอย่างไรบ้าง รู้เพียงเมื่อผู้พิทักษ์พยุคนุคนใดได้ผ่านพิธีนี้แล้วจะมีอำนาจมนตร์ล้นเหลือ สามารถดลบันดาลให้เกิดได้สารพัดสิ่งทั้งดีและร้าย ถึงแม้ผู้พิทักษ์พยุคนุทุกคนจะได้รับการฝึกให้อยู่ในกรอบของคุณงามความดี แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ยังเป็นสิ่งที่ชีวิตที่มีเลือดเนื้อ ไม่ใช่รูปปั้นทวะ ฉะนั้นถ้ายังรักชีวิตก็ไม่ควรยั่วให้เสียร้ายที่มีเวทมนตร์อันทรงพลังานุภาพระดับนี้ไกรธเคืองเป็นที่สุด

“ได้อย่างนั้นก็ดี” ดวงตาสีแดงค่อยๆ คืบคลานเป็นดวงตาสีทองตามเดิม เขาปรายตามองไปทางการธแล้วกระดิกนิ้วเรียก “ยกเบียร์ตามฉันมา เจ้าหนู ฉันอยากได้เพื่อนดื่มที่ไม่พุดมาก”

พุดจบพลรวมก็ก้าวฉับๆ เข้าไปในตัวบ้านโดยมีชานจิตวิ่งตามไปอำนวยความสะดวกไม่ห่าง

การธมองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มไปแล้วเบะปาก “ดูขนาดนี้ยังอยากได้เป็นลูกเขยอยู่อีกเธอแม่ ไม่ไหวมั้ง เกิดเหตุหงิดขึ้นมา กัดคอน้องชาดจะทำยังไง”

“เบาหน่อยสิ เดี่ยวท่านก็ได้ยินหรอก!” อมิตาเกะเซนก็รั้นที่ไผ่เข้ามาประคองตนไว้ แล้วขยับลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล “ดูแบบนี้สิดี เขาเรียกว่าทรงอำนาจ เป็นผู้มั่งมี!”

“ตำแหน่งไฮโซไปใหญ่ขนาดนั้น ไม่มีอำนาจบารมีก็กลัวจะยุ่งแล้ว” การธยกไหล่หลังพุดจาด้วยศัพท์แสงสมัยใหม่ตามที่วัยรุ่นในประเทศไทยชอบใช้กัน “จะยึดเยียดน้องให้เขา ถามเขาหรือยังเถอะว่าอยากได้คนของเราหรือเปล่า”

แน่นอนว่าความสนใจของคน ‘ฝั่งเรา’ คงไม่จำเป็นต้องถาม ก็ริ้นเล่นมองเขาตาปรอยขนาดนั้น แม่คุณน่าจะพร้อมหมสำหรับสีแดงเดินรอบกองไฟกับท่านผู้พิทักษ์ตั้งแต่ที่สนามบินแล้ว

“ปากเสีย!”

กิริณขู่พอ แต่การันไม่ใส่ใจ เขาเดินตรงไปยกเบียร์ลังใหญ่ที่กระโปรงหลังรถ แล้วเดินเข้าไปในตัวบ้านตามคำสั่งของพลราม ถึงจะไม่ชอบหน้าเสืออาคันตุกะเท่าใดนัก แต่อย่างน้อยก็ไม่จุกจิกน่ารำคาญใจเท่าผู้หญิงทั้งสองคนของบ้านเขาแน่!

“ไม่ต้องไปใส่ใจที่เจ้าการันมันพูดนะกิริณ เจ้ามันชอบทำตัวขวางโลก” อมิตาใช้สองมือประคองใบหน้าสวยคมของลูกสาวเอาไว้อย่างรักใคร่ “ว่าแต่ลูกไม่ได้กลัวท่านใช่ไหมหะกิริณ”

“ไม่ค่ะ ท่าน...สง่างามมากเลย” หญิงสาวยิ้มอย่างเอียงอาย ความดูต้นของพลรามดึงดูดใจเธออย่างน่าพิศวง เธอไม่เคยพบเสือตนใดมีกลิ่นอายดิบเถื่อนรุนแรงเช่นเขามาก่อน เพียงแค่สบประสานกับดวงตาสีทองคู่นั้นครั้งเดียว เธอก็ตกอยู่ในภวังค์และลืมนึกไปจนสิ้น ทั้งเรื่องที่เขามิไอสังหารรุนแรงลอยอวลอยู่รอบกายและเรื่องการใช้คำพูดคำจาที่น่าขนร้าวหลุดออกมาจากยุคพระเจ้าเฟิงสร้างโลก

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว” อมิตาหอมแก้มลูกชายที่ขาที่อย่างถูกอกถูกใจ “ต่อจากนี้ไปลูกต้องเอาใจท่านให้มากเข้าไฉน กิริณ แต่งตัวสวยๆ พุดจาหวานๆ คอยดูแลท่านให้ดี ที่เหลือปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของแม่เอง”

ดวงตาของนางเสือเฒ่าวัยบาวอย่างหมายมาด ได้ตัวมาเป็นลูกเขยเมื่อไหร่ คนที่ต้องก้มหัวให้เธอต้องเป็นเขานั่นละ ใ้ผู้พิทักษ์อวดดี!

เจลกาทรงหน้ามอง ‘ปาจำลอง’ ด้วยแวตาดึนตัน เธอไม่นึกมาก่อนว่าอาคารกระจุกทรงโดมขนาดมหึมาที่เคยว่างเปล่าจะถูกเติมเต็มด้วยต้นไม้ขนาดพรรณจนมองคล้ายป่าดงดิบครึ้ม เพียงแต่เป็นป่าที่ได้รับการจัดวางมาอย่างดีว่าจุดใดควรวางต้นไม้ชนิดใด อาจมีพรรณไม้ดอกไม้ประดับที่ไม่ใช่ไม้ป่าไม้ดงแทรกอยู่บ้างเพื่อความสวยงาม กึ่งกลางของโดมมีต้นประดู่แดงขนาดยักษ์ตั้งตระหง่านแผ่กิ่งก้านสาขาประหนึ่งเป็นเจ้าของ

ป่าจำลองแห่งนี้

“คิดถึงละลิ ตอนเด็กๆ เคยปีนเล่นอยู่บ่อยๆ นี่”

กิ่งกเถียรติก้าวเท้าเข้าไปตามสะพานไม้ที่สร้างไว้เป็นอย่างดี เพื่อไม่ให้ผู้เข้าชมเดินลงไปเหยียบย่ำต้นไม้สองข้างทางและเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย

“คิดถึงลิละ เหมือนมาเยี่ยมเพื่อนเก่าเลย” หญิงสาวพูดติดตลกทั้งที่ในใจรู้สึกหดหู่นิดๆ

ประตูแดงต้นนี้มีอายุเหยียบร้อยปี แต่มีขนาดมหึมาที่มากกว่าอายุจริงมาก เมื่อก่อนมันเคยอยู่ริมลำธารเล็กๆ ท้ายสวนที่บ้านของคุณปู่กับคุณย่าที่ต่างจังหวัด ต้องใช้คนเกือบหกคนถึงจะโอบล้อมลำต้นเหยียดตรงสวยของมันไว้ได้ อีกทั้งยังมีพวงพยอมแผ่ขยายสวยงามเป็นที่พึ่งพิงแก่สัตว์เล็กสัตว์น้อย หว่า...เพราะความงามนี้เอง มันจึงถูกกิ่งกเถียรติเลือกมาประดับสวนสัตว์แห่งนี้โดยไม่ลังเลสักนิด

ดวงตากลมโตมองตรงไปยังไม้ค้ำยันรอบต้นไม้และร่องรอยบาดแผลตามรากใหญ่ที่ถูกปิดบังด้วยต้นไม้อื่นๆ แล้วถอนใจ...แม้จะใช้ช่างผู้ชำนาญการชุดล้อมต้นประตูแดงเพื่อย้ายมาที่นี่ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ยังสร้างความบอบช้ำให้แก่ต้นไม้ได้ดี ต้นไม้ที่มีอายุมากขนาดนี้ เมื่อถูกชุดล้อมและย้ายถิ่นฐานก็จำเป็นจะต้องใช้ไม้ค้ำยันเอาไว้ตลอดเวลาเพราะมันก็เหมือนคนแก่ที่ไม่มีแรงอกรากใหม่เพื่อยึดเกาะดินอีกแล้ว และพร้อมจะล้มคว่ำทุกเมื่อหากถูกลมพายุพัดหรือได้รับการกระแทกกระเทือนรุนแรง พวงพยอมหรือรากไม้ที่ขยายตัวขึ้นเป็นปีกเพื่อรับน้ำหนักของต้นเองก็ถูกตัดทำลายเสียหายไปหลายส่วนจึงไม่อาจทำหน้าที่ใดๆ ได้อีกนอกจากเป็นของประดับฉากสวยงาม ว่ากันตามจริง...มันยังคงมีชีวิตอยู่ได้ ไม่แห้งตายไปเสียตั้งแต่ตอนถูกขนย้ายมาก็อัศจรรย์มากแล้ว

“จะปีนเล่นอีกก็ได้นะ โตแล้วคงไม่ตกต้นไม้แล้วมั้ง” กิ่งกเถียรติพูดก๊วหัวเราะพลางหงนหน้าขึ้นมองพุ่มใบเขียวชอุ่มของต้นประตูแดง

“เสียดาย มันคงแปลกที่ก็เลยไม่ออกดอกสวยเหมือนตอนอยู่ที่บ้านคุณปู่”

ตอนยังเด็ก เขาจำได้ว่ามันทิ้งใบจนสิ้น เหลือเพียงดอกสีแดงบานสะพรั่งเต็มต้นตัดกับสีฟ้าของท้องนาเบื้องบน เป็นภาพอันสวยงามที่ประทับแน่นอยู่ในความทรงจำชนิดไม่มีวันลืม เขาจึงพยายามนำภาพแห่งความหลังครั้งเก่ามาตั้งไว้ให้โลกได้เห็น แต่กลับกลายเป็นว่าเมื่ออยู่ผิวดิน ต้นประดู่ไม่ยอมออกดอกเสียนี้...เหมือนจะบอกให้รู้ว่ามันโกรธเขามากเพียงใดที่นำมันมาไว้ที่นี่

เจลก้าได้แต่ยิ้มตอบแล้วเดินตามเขาไปเงียบๆ ทางเดินนั้นเวียนเป็นวงกลมและรายล้อมไปด้วยกรงสัตว์ซึ่งตั้งเรียงกันตามหมวดหมู่ของสัตว์อย่างสวยงาม ด้านหน้าของทุกกรงกรุด้วยกระจกใสเพื่อให้ผู้ชมมองเห็นด้านในกรงได้อย่างชัดเจนและปิดกั้นกลิ่นอันไม่พึงประสงค์จากมูลสัตว์ อีกทั้งยังไม่ให้กลิ่นสัตว์ที่จัดแสดงไปรบกวนกันและกันอีกด้วย แต่ตอนนั้นทุกกรงยังว่างเปล่า มีเพียงเหล่าคนงานเท่านั้นที่กำลังทำความสะอาดและเตรียมความพร้อมกันอย่างขะมักเขม้น ยังมีเจ้านายมาเดินตรวจงานหลายๆ เช่นนี้ พวกเขาก็ยังขยันเกินความจริงขึ้นไปอีกเกือบห้าสิบเปอร์เซ็นต์

ก้องเกียรติพาเจลก้าเดินตรงไปยังประตูทางเข้า-ออกเฉพาะเจ้าหน้าที่ซึ่งเชื่อมกับสถานอนุบาลสัตว์ที่บัดนี้แทบจะเรียกได้ว่าเป็นสถานอนุบาลลูกเสือเสียมากกว่า เนื่องจากมีลูกสัตว์ลายพาดกลอนชนิดนี้อยู่เกือบยี่สิบตัว และแต่ละตัวก็ดูเหมือนจะชนระดับพระกาฬเสียด้วย ไส้กัดกันเองบ้าง ส่งเสียงขู่ฟ่อใส่คนเลี้ยงบ้าง ดูแล้ววุ่นวายชวนปวดหัวพิลึก

“อ้าว คุณก้อง สวัสดีค่ะ”

หญิงสาวผิวสีน้ำผึ้งเนียนสวยเอ่ยทักผู้บริหารหนุ่มด้วยสีหน้าแววตาตื่นเต้นยินดีชนิดออกนอกหน้า แต่เมื่อเห็นเจ้าของดวงหน้าสวยหวานที่เดินตามมาติดๆ ก็รีบเก็บซ่อนอาการแทบไม่ทัน ยิ่งเห็นดวงตาคมกริบของชายหนุ่มมองตรงมาเป็นเชิงตำหนิ เธอก็รีบยกมือขึ้นไหว้เขาอย่างแก้ๆ กังๆ

“นี่เจลก้า น้องสาวของผม” ก้องเกียรติเอ่ยเรียบๆ ขณะที่เจลก้ารีบ

ยกมือไหว้อีกฝ่ายก่อนอย่างสุภาพนอบน้อม “นี่คุณพัทธพร เป็นผู้ช่วยของพี่เอง จิลล์คงยังไม่เคยเจอใช่ไหม”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

เจลกาทักทายเสียงใส กริยาท่าทางไม่ถือเนื้อถือตัวและรอยยิ้มอ่อนหวานทำให้พัทธพรยิ้มตอบโดยอัตโนมัติ

“โอ้โฮ คุณจิลล์ตัวจริงสวยมากเลยคะ สวยกว่าในรูปบนโต๊ะทำงานของคุณก้องเป็นสิบเท่าเลยนะคะ”

“หือ? พี่ก้องเอารูปจิลล์ตั้งไว้บนโต๊ะทำงานด้วยหรอคะ”

เจลกาทำหน้าประหลาดใจ เธอหันกลับไปมองชายหนุ่มเพื่อขอคำยืนยัน ในตอนแรกเขาตัวตลกตามองผู้ช่วยปากไวอย่างไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็เปลี่ยนสีหน้าได้อย่างรวดเร็วเมื่อเห็นสายตาเต็มไปด้วยคำถามของสาวน้อยในดวงใจ

“ก็ตั้งไว้เป็นกำลังใจในการทำงานไงจ๊ะ ถ้าพี่รับมือกับเด็กดื้อเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจแบบจิลล์ได้ อะไรๆ ในโลกนี้พี่ก็ทำได้หมดนั่นละ”

“ใจร้าย!” เจลกายนจุมูกีใส่ก้องเกียรต้อย่างแสนอน “คอยดูนะ จิลล์จะฟ้องคุณพ่อ พี่ก้องชอบหาเรื่องจิลล์อยู่เรื่อย”

“ฟ้องเลย แล้วดูซิว่าคุณพ่อจะเข้าข้างใคร เชื่อสิว่าคุณพ่อก็คิดแบบเดียวกับพี่นั่นละ ถึงได้ตั้งรูปจิลล์ไว้บนโต๊ะทำงานเหมือนกัน”

ก้องเกียรตียิ้มของหญิงสาวอย่างมั่นใจว่าก่อนจะถูกเธอหยิกเอวหมับเข้าให้

ภาพความสนิทสนมของคนทั้งคู่ตกเป็นเป้าสายตาของคนรอบด้าน เหล่าพนักงานแทบไม่เคยเห็นเจ้านายแสนเย้ายวนพูดจาเล่นหัวกับใครแล้วยิ้มกว้างอย่างนี้เลยสักครั้ง ขนาดพัทธพรที่คิดว่าตนใกล้ชิดกับเจ้านายที่สุดก็ยังไม่เคยเห็นรอยยิ้มชนิดนี้จากเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว... คิดแล้วผู้ช่วยสาวก็รู้สึกอิจฉาน้องสาวของก้องเกียรตีสักนิดจริงๆ

“แล้ววันนี้ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมครับคุณพัท มีปัญหาอะไรหรือ

เปล่า”

เสียงของชายหนุ่มเรียกให้พัตราพรที่กำลังตกอยู่ในห้วงความคิดของตนเองต้องรีบดึงสติกลับคืนสู่ร่าง ด้วยรู้ว่าเขาไม่ชอบถามซ้ำ เธอก็มองสมุดบันทึกในมือแล้วกวาดตามองไปตามตัวหนังสือที่ตนเขียนไว้เร็วๆ

“งานตอนนี้คือหน้าไปตามเป้าดีค่ะ ลูกเสือที่ได้มาใหม่ทุกตัวแข็งแรงดี แต่ตัวที่มีปัญหาที่สุดคือหมายเลข ๑๖ ค่ะ มันค่อนข้างซึมแล้วก็ไม่ค่อยกินอาหารด้วย”

“หมายเลข ๑๖?” เจลกาเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ “ที่นี่เรียกชื่อลูกเสือตามหมายเลขหรอคะ”

“จะได้ไม่สับสนนะ” ก้องเกียรติตัดบท เขาสั่งให้เจ้าหน้าที่ทุกคนเรียกสัตว์ที่เพิ่งได้มาตามหมายเลขจะได้ไม่เกิดความผูกพันแบบสัตว์เลี้ยงกับเจ้าของ อย่างน้อยก็จนกว่าจะคิดชื่อที่เหมาะสมสำหรับการประชาสัมพันธ์พวกมันให้โด่งดังได้ “แล้วตอนนี้หมายเลข ๑๖ อยู่ที่ไหน”

“อยู่ทางนี้ค่ะ” พัตราพรผายมือแล้วเดินนำไปยังกรงที่อยู่มุมห้อง “มันไม่ค่อยเข้ากลุ่มกับลูกเสือดาวอื่นเลยคะ แล้วก็ไม่ตอบสนองเจ้าหน้าที่หรือสัตว์แพทย์ของสวนสัตว์ของเราเลย”

พัตราพรพยายามพูดคำว่า ‘ของเรา’ อย่างมีนัยแอบแฝง แต่นอกจากคนที่เธออยากให้ฟังจะไม่ใส่ใจสักนิดแล้ว เขายังปรายตามองเธออย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก

“ตายจริง มันไม่กินอะไรเลยหรอคะ ไม่กินมากี่วันแล้วคะเนี่ย”

เจลกาเดินตรงไปที่กรงก็เห็นลูกเสือดาวน้อยนอนขดอยู่ที่มุมด้านในสุด สีขนของมันอ่อนกว่าลูกเสือดาวทั่วไปที่เธอเคยพบมา สีของมันเข้มเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นเสือขาว แต่ก็อ่อนเกินกว่าจะเป็นเสือโคร่งธรรมดา สีเหมือน... งาช้างโบราณอย่างไรอย่างนั้น

“ถ้าไม่นับที่ถูบบังคับป้อนกินจะสองสามวันแล้วคะคุณจิรล์ มันน่าจะตื่นที่ตื่นคนด้วยละคะ”

น้ำเสียงของพัตราพรเจือความกังวลไม่น้อย ลูกเลื้อยตัวนี้มีราคาสูงกว่าลูกเลื้อยทุกตัวในห้องนี้เพราะสีขนและลักษณะ ‘พิเศษ’ ของมัน ตอนที่ได้มันมาจากเอเจนต์ในประเทศอินเดีย ก้องเกียรติก็หมายมั่นปั้นมือจะใช้มันเป็นส่วนหนึ่งในการโปรโมตสวนสัตว์ด้วย แต่ดูเหมือนมันจะไม่ให้ความร่วมมือเอาเสียเลย ถ้ามันยังไม่ยอมกินอะไรแบบนี้ต่อไป อีกไม่เกินสองสามอาทิตย์มันอาจจะตายก็เป็นได้

“โถ หนูน้อย” เจลกาย่อตัวลงนั่งคุกเข่าข้างกรงด้วยความรู้สึกสงสารเจ้าเลื้อยน้อยเป็นยิ่งนัก “แล้วแบบนี้มันจะเป็นอะไรไหมคะพี่ก้อง จิลล์เป็นห่วงมันจังเลย”

“มันน่าจะเป็นอะไรหোকจะ ที่นี่มีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางคอยดูแลมันอยู่แล้ว เดียวก็คงมีวิธีแก้ไขนั่นละ” ก้องเกียรติพยายามปลอบหญิงสาว “จะลองเข้าไปดูมันใกล้ๆ ไหม”

“คุณก้องคะ มันไม่ค่อยแข็งแรง...”

พัตราพรตั้งท่าจะเอ่ยท้วง แต่ก้องเกียรติก็ยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามเสียก่อน

“ได้เหอะคะ” เจลกาสยหน้าขึ้นมองเขาอย่างตื่นเต้นเหมือนเด็กๆ

“ได้สิจ๊ะ แค่อย่าไปกวนมันก็พอ ถึงตัวมันจะเล็ก แต่ก็ปลุกเลื้อยอยู่ดีระวังมันกัดเอานะ”

ก้องเกียรติหันไปพยักหน้ากับพัตราพรให้เปิดกรง ซึ่งเธอก็ยอมทำตามอย่างเสียไม่ได้ พนักงานคนอื่นๆ หันมามองสาวน้อยผู้มีอิทธิพลอย่างสนใจ ในตอนนี้ทุกคนเริ่มรู้แล้วว่าหากอยากประจบประแจงเจ้านายให้เลื่อนเงินเดือนก็ให้เอาใจน้องสาวของเขาให้มากเข้าไป

เจลกาก้าวเข้าไปในกรงเหล็กซ้าๆ เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำทำให้พื้นกรงที่ปูด้วยกระเบื้องกันลื่นค่อนข้างเย็น ทางเจ้าหน้าที่ถึงต้องมีเบาะรองนอนและผ้าห่มให้ลูกเลื้อยที่นอนสงบนิ่งอยู่ด้านใน

พัตราพรสะกิดเจ้าหน้าที่ชายคนหนึ่งให้เดินตามหญิงสาวเข้าไปด้าน

ในเพื่อคอยดูแลทั้งคนและเสืออีกต่อหนึ่ง...ที่จริงเธอไม่ค่อยห่วงเสือเท่าใดนักหรอก หากเกิดเหตุสุดวิสัยแล้วมันตายขึ้นมาจริงๆ ไม่นานก็หาตัวใหม่มาทดแทนได้ เรื่องที่เธอห่วงก็คือสวัสดิภาพของเจลกานี้ละ สิ่งที่ไม่กล้ารายงานเจ้านายก็คือ เจ้าลูกเสือตัวนี้เขี้ยวอย่าบอกใคร นอกจากจะไม่ยอมกินอะไรแล้ว ยังขู่ฟ่อใส่ทุกคนที่พยายามเข้าไปแตะเนื้อต้องตัวมันอีกด้วย หนักเข้าก็ทั้งกัดทั้งข่วนสัตว์แพทย์ที่คอยดูแลมัน หากมันหันมากัดน้องสาวคนสำคัญของเจ้านายเข้ามีหวังได้กลายเป็นเรื่องใหญ่โตแน่...คิดถึงตรงนี้พัตราพรเริ่มรู้สึกว่าตนเองคิดผิดเสียแล้วที่ปิดบังปัญหานี้เอาไว้ไว้อย่างโง่ๆ เพียงเพราะอยากได้รับคำชมจากก้องเกียรติ

ทันทีที่ได้ยินเสียงฝีเท้ามนุษย์ในระยะใกล้ เสือน้อยก็ลืมตาพร้อมผงกหัวขึ้นมองเขม็ง เจลกากูทานเสียงแผ่วเมื่อเห็นดวงตาสีฟ้าใสแจ๋วเหมือนพลอยอะความารีนของมันอย่างชัดเจน เธอเคยเห็นลูกเสือมาบ้าง แต่ไม่มีตัวไหนที่มีดวงตาสวยงามขนาดนี้มาก่อน แถมยังทอประกายฉลาดเฉลียว รู้ความอย่างน่าพิศวง

“อย่าเข้าไปใกล้มันมากนะครับคุณ มันยังไม่ค่อยคุ้นกับคนเท่าไร”

เจ้าหน้าที่หนุ่มรีบเตือนหญิงสาว เจลกาทพยักหน้ารับแล้วย่อตัวลงนั่งโดยเว้นระยะห่างจากลูกเสือพอสมควร

“เป็นยังไงบ้างจ๊ะ เจ้าตัวน้อย”

ใบหูของลูกเสือกระดิกไหว ขณะที่ปลายจมูกขยับคล้ายกำลังดมกลิ่นฟุดฟิด...พัตราพรกับพนักงานอีกจำนวนหนึ่งพากันประหลาดใจไม่น้อยที่มันไม่แม้แต่จะส่งเสียงขู่ แต่กลับลุกพรวดขึ้นนั่งบนขาหลังด้วยท่าทางตื่นเต้นเหมือนได้พบสหายเก่า และจากนั้นอีกไม่กี่วินาทีมันก็ก้าวเข้ามาหาหญิงสาวด้วยท่าทางถึงหวาดระแวงก็งอตัวรู้ยากเห็น ท่วงท่าเดินของมันเขม้ขำ ทว่าสง่างาม อย่างที่เธออดจินตนาการไปไกลไม่ได้ว่าหากมันเติบโตขึ้นเป็นเสือโตเต็มวัยละก็ จะต้องงดงามระดับเป็นดาวเด่นของสวนสัตว์แห่งนี้แน่ๆ

“ระวังนะคะคุณจิรล์”

พัทธาพรร้องเตือนเจลก้า เมื่อเห็นเธอยืนหลังมือไปเบื้องหน้าแบบเดียวกับที่ทำเวลาต้องการให้สุนัขดมเพื่อทำความรู้จักกัน...แต่นี้มันเลื่อนะยะ ไม่ใช่หมาหรือแมวจะได้ทำอย่างนั้นได้ ดีไม่ดีมันจะจับเอานะลิ ถึงจะเป็นลูกเสือตัวนิดเดียวแบบนี้ก็เถอะ!

แล้วทุกความคิดของผู้ช่วยสาวก็ต้องหยุดชะงักลงแต่เพียงเท่านั้น ในวินาทีที่ลูกเสือจอมยโสเย็นจมูกขึ้นๆ ลิ้นชมพูแตะเข้ากับหลังมือของเจลก้าแล้วไล่ตมไปทั่วด้วยท่าทางตื่นเต้นระคนดีใจ มีหน้าซึ้งยังยกสองขาหน้าขึ้นกอดข้อมือของเธอเอาไว้แน่น หากทุกคนในที่นั้นอ่านใจของมันได้ก็คงได้ยินเสียงมันตะโกนลั่นว่า

‘ลุงพลราม! นี่มันกลิ่นของลุงพลราม!’

“ดูว่ามันจะชอบจิรล์นะเนี่ย” ก้องเกียรติหัวเราะขณะก้าวเท้าตามเข้ามาในกรง “ลองอุ้มมันดูสิ”

“ขออุ้มหน่อยนะจ๊ะ” เจลก้าเอ่ยเสียงหวาน แต่เมื่อยืนอีกมือออกไปหมายจะช้อนตัวมันขึ้นอุ้ม มันกลับสะดุ้งแล้วลงถอยออกห่างไปสองก้าว “ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ เอ...หรือมันไม่เข้าใจภาษาไทยคะพี่ก้อง ถ้าพูดภาษาอังกฤษมันจะเข้าใจมากกว่าไหม”

“มันมาจากอินเดียนะ สงสัยจิรล์คงต้องพูดฮินดีซะละมัง” ก้องเกียรติกระเซ้า “เอาจริงๆ พี่ว่ามันไม่เข้าใจภาษามนุษย์หรอ?”

“แหม...ไม่ลองไม่รู้หรอคะ มันอาจจะรู้ภาษาอังกฤษก็ได้” เจลก้าหัวเราะแล้วหันไปพูดภาษาอังกฤษกับลูกเสือด้วยท่าทางที่เล่นทีจริง “จริงไหมเจ้าตัวน้อย เข้าใจที่ฉันพูดใช่ไหม ถ้าเข้าใจก็มาทางนี้เร็ว มาให้ฉันอุ้มหน่อย”

เป็นอีกครั้งที่ใบหูของลูกเสือกระดิกเร็ว ก่อนที่มันจะเดินตรงเข้ามาหาเจ้าของรอยยิ้มอ่อนโยน จากนั้นจึงถูไถใบหน้ากับฝ่ามือของเธออย่างว่าง่าย...พัทธาพรกับพนักงานคนอื่นๆ อ้าปากค้าง

“ไม่จริง...มันเชื่องกับคุณจิลล์เธอเนี่ย...”

“เด็กดี” เจลกายกตัวลุกเสือนขึ้นอุ้ม มันหนักกว่าที่เธอคิดเอาไว้มาก แต่เมื่อมันยินยอมพร้อมใจทำตัวสงบนิ่งอย่างแสนรู้ การอุ้มมันก็ไม่ต่างอะไรกับการอุ้มแมวยักษ์เชื่องๆ ตัวหนึ่งเลยสักนิด “โอ๊ย มันน่ารักจังเลยอะ พี่ก้อง”

“จิลล์จะลองบ่อนนมมันดูไหม พี่จะได้ให้พนักงานเอาขวดนมมาให้”

นมสำหรับลูกเสือนั้นจะต้องผ่านการฆ่าเชื้อ มีอุณหภูมิพอเหมาะ เหมือนดื่มนมจากเต้าแม่เสื่อ ไม่อย่างนั้นลูกเสื่อที่ยังอายุน้อยอยู่อาจไม่คุ้นชิน และไม่ยอมกินได้

เจลกพ่ายกหน้ารับพลางเปลี่ยนท่าหนึ่งเป็นขัดสมาธิแบบสบายๆ แล้ววางลูกเสื่อลงบนตัก “จิลล์ขอตั้งชื่อให้มันด้วยได้ไหมคะ ถ้าให้เรียกแต่หมายเลข ๑๖ ตลอดเวลา สงสารมันแย่เลย”

“เอาสิจ๊ะ ยังไงมันก็เหมือนเป็นลูกเสื่อของจิลล์ด้วยอยู่แล้ว”

คำตอบรับของชายหนุ่มทำเอาพนักงานทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นถึงกับนั่งอึ้งไปชั่วขณะ ก้องเกียรติเคยบอกเองว่าจะตั้งชื่อลูกเสื่อแล้วซะไม่ได้ ต้องคิดชื่อที่มันจำว่า ‘ชาย’ และเพิ่มมูลค่าให้พวกมันเท่านั้น แต่พอน้องสาวเอ่ยขอลั้นๆ ไม่กี่ประโยค เขากลับตกปากรับคำอย่างง่ายดายโดยไม่หยุดคิดแม้สักวินาทีเดียว...นี่มันสองมาตรฐานชัดๆ!

“เหม...ของจิลล์ที่ไหนกันคะ” หญิงสาวยังไม่ลืมความคิดที่ว่าสัตว์ป่าก็ควรอยู่ในป่า แต่เจ้าตัวเล็กในอ้อมแขนยามนี้อ่อนแอเกินกว่าจะช่วยเหลือตนเองได้ เธอจึงเห็นความสำคัญของการช่วยเหลือมันมากกว่า “เอ...เอาชื่ออะไรดีนะ ชื่อไทเกอร์ดีไหมจ๊ะ”

การตั้งชื่อแบบกำปั้นทุบดินเหมือนตั้งชื่อให้สุนัขหรือแมวของเจลกทำเอาพัทธพรต้องลอบกลอกตาอย่างขบขัน...ตั้งชื่อลูกเสื่อว่าไทเกอร์ที่แปลว่าเสื่อเนี่ยนะ เจ้านายผู้เรื่องมากของเธอคงยอมหรือ!

“อืม ก็น่ารักดี เอาสิ พี่ชอบ”

นับเป็นอีกครั้งที่คำตอบของเจ้านายทำให้พนักงานทุกคนพากันนั่งอึ้ง นอกจากเขาจะไม่ตอบกลับด้วยคำพูดเห็นแน่ว่าข้างเป็นชื่อที่ไร้จินตนาการ ลินดีแล้ว เขายังเห็นดีเห็นงามอีกต่างหาก ชักเริ่มเชื่อที่ใครต่อใครลือกันว่า ก้องเกียรติรักน้องสาวคนละสายเลือดคนนี้น่มากจริงๆ เสียแล้ว!

ฮือ...

แม้แต่ลูกเสือก็ยังส่งเสียงครางอยู่ในลำคอคล้ายจะบอกว่ายอมรับ ชื่อนี้อย่างเต็มใจ

“นั่นแน่ แกก็ชอบชื่อนี้ใช่ไหม” เจลกาพูดกับลูกเสือเป็นภาษาอังกฤษ “ต่อจากนี้ไปแกชื่อไทเกอร์นะ เจ้าตัวเล็ก”

เห็นแก่อย้ายมึนสวยๆ จะยอมใช้ชื่อนี้ไปก่อนก็ได้...

เสื้อน้อยเยกหน้าขึ้นมองคนพูดตาแป๋ว...เธอยิ้มสวยมากจริงๆ แกมยังมีกลิ่นของลุงพลรามอีกด้วย ซึ่งหมายความว่าลุงตามมาช่วยเขาจริงๆ และผู้หญิงคนนี้น่าจะรู้จักลุง หากอยู่ใกล้เธอเอาไว้ก็เท่ากับมีโอกาสได้พบลุง...ได้กลับพยัคฆปุระมากขึ้นเท่านั้น

ลุงครับ รีบมาช่วยรามเร็วๆ เข้านะ!

ตอนที่ ๓

“คุณยังโกรธพ่อยู่อีกหรือคะ”

พัตราพรรวผ้าห่มยับยู่ขึ้นพ้นกายเปลือยเปล่าไว้ เธอขยับตัวขึ้นนั่งพิงหัวเตียงขณะมองคนที่กำลังนั่งติดกระดุมเสื้อีต่ออยู่ที่ปลายเตียง เรือนผมยวประป่าของเธอยุ่งเหยิง ริมฝีปากที่บวมเ่อจากพายุพิศวาสที่เพ่งผ่านพ้นไปหมดๆ แม้มแน่ออย่างพยายามข่มกลั่นความน้อยเนื้อต่ำใจเอาไว้

“แล้วสมควรโกรธไหมเล่า” เมื่อก้องเกียรติดกระดุมเสื้อีเม็ดสุดท้ายเรียบร้อยก็หยดกายขึ้นยืนพลางเสยผมไปด้านหลังอย่างไม่สบอารมณ์นัก เขาไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองหน้าหญิงสาวเสียดด้วยซ้ำไป “บอกหลายครั้งแล้วใช้ไหมว่าอย่าทำตัวสนิทสนมกับผมต่อหน้าคนอื่น แล้วก็หัดเก็บปากเก็บคำเสียบ้าง ไม่ใช่เที่ยวพล่ามเรื่องส่วนตัวของผมให้คนอื่นฟังไปทั่ว”

“พัตขอโทษไปแล้วนี่คะ” พัทราพรรู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องรูปถ่ายของเจลกานนโตะทำงาน “แต่คุณก้องก็ลงโทษพัตไปแล้ว น่าจะหายโกรธได้แล้วนะคะ”

ลงโทษ...ชนิดยาวนานและดุเดือดกว่าทุกครั้งเสียด้วย น้อยคนนักจะรู้ว่าภายใต้หน้ากากเย็นชาของก้องเกียรติได้ซุกซ่อนชายหนุ่มอีกคนผู้ร่าร้อนเต็มไปด้วยแรงปรารถนายามอยู่บนเตียง ยามอยู่กันลำพัง เขาไม่เคยกระมิด-กระเมี้ยนที่จะพูดถึงความต้องการทางกายของตน แวตาทิที่อัดแน่นไปด้วยไฟพิศवासของเขาหลอมละลายเนื้อตัวของเธอจนแทบมอดไหม้เป็นจุณ แต่เมื่อทุกอย่างจบลง เขาก็พร้อมกลับเป็น ก้องเกียรติ กิจจันต์ ผู้เยือกเย็นเช่นเดิม ชนิดไม่เหลือเค้าของชายผู้เจนจัดในกา मतัดค้นหาเลยแม้แต่นิด

“ผมจะออกไปข้างนอก คุณกลับเองได้ใช่ไหม”

ก้องเกียรติไม่ชอบพูดอะไรยืดยาว เขาถือว่าเตือนแล้วไม่ฟังก็จบกันเท่านั้น ถึงอย่างไรความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพัทธาพรก็เป็นแค่เรื่องสนุกคลายเครียด ไม่มีการผูกมัดใดๆ ทั้งสิ้นมาแต่แรก ห้ามหึงหวง ห้ามแสดงตัวเป็นเจ้าของ ไม่มีการเอ่ยคำรัก เมื่อจบเกมหรือเมื่อกันแล้วก็แค่ต่างคนต่างไป เธอเองก็ยอมรับข้อตกลงนี้อย่างเต็มใจ แถมยังได้เงินพิเศษก้อนโต ถือว่าสมประโยชน์ด้วยกันทั้งคู่ไม่ใช่หรือ

“ได้ค่ะ” พัทธาพรเหลือบมองนาฬิกาที่ชี้บอกเวลาสามทุ่มเศษแล้วระบายลมหายใจยาว ทำทางเฉยเมยของชายหนุ่มที่เธอแอบรักเขาข้างเดียว ทำเอาหัวใจห่อเหี่ยว แม้จะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันมาเกือบปี ก้องเกียรติก็ไม่เคยยอมให้เธอค้างแรมด้วยกันในคอนโดมิเนียมหรูที่เขาเป็นเจ้าของแห่งนี้อย่างเดียว “คุณจิ๊ลล์เธอสวยมากเลยนะคะ สวยจนผู้หญิงด้วยกันยังต้องอิจฉาเลย”

“แต่งตัวได้แล้ว ผมรีบ”

ก้องเกียรติเดินตรงไปหยิบบุหรืในกระเป๋าลือสุที่ก้องอยู่บนพื้นขึ้น มาจุดสูบ ภาพดวงหน้าหวานละมุนของคนทีพัทธาพรเฝ้าถึงลอยเด่นอยู่ในห้วงความคิด จะว่าไป...ผู้ช่วยสาวของเขาก็มีส่วนคล้ายเจลกาอยู่บ้าง ทั้งส่วนสูง รูปร่าง และริมฝีปาก ความคล้ายคลึงนี้เองที่ทำให้เขาเลือกเธอมาเป็นตัวแทนของสาวน้อยอีกคน...คนที่เขาไม่อาจกกดเธอด้วยแรงปรารถนา

ได้ตั้งใจ อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงเวลาอันเหมาะสม...

“พวกพนักงานก็ซมกันใหญ่เลยคะ ว่าคุณจิรล์สวยกว่านางเอกละคร ที่คุณก้องเลือกมาเป็นพรินเซสเซอร์ของสวนสัตว์เรานึก นิสัยก็น่ารักกว่า แม่นางเอกนั้นนี่ยังจะตายไป” พัตราพรสวมเสื้อผ้าห่มไปบนกายลวกๆ เธอไม่ได้ซึ้งน้ำหน้าพราวพิลาสเพราะอิจฉาหน้าตา ความร่ำรวย หรือชื่อเสียง โต้งดั่งคับประเทศ ทว่าซึ้งเพราะเจ้าหล่อนเป็นผู้หญิงอีกคนของก้องเกียรติ ต่างหากเล่า! “พวกนั้นยังบอกกันเลยนะคะว่าคุณก้องน่าจะให้คุณจิรล์มา ถ่ายโฆษณาแทนมากกว่า”

ผู้ช่วยสาวพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติที่สุดเพื่อไม่ให้อีกฝ่าย จับกระแสแห่งความหึงหวงได้ ตราบใดที่เธอยังทำตามข้อตกลง ไม่ทำตัว งี่เง่า ความสัมพันธ์ลับๆ ระหว่างเธอกับก้องเกียรติก็ยังดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ บางที...เขาอาจจะเปลี่ยนใจมารักเธอเข้าสักวันก็เป็นได้

“เหลวไหล” ก้องเกียรติพ่นควันสีเทาหม่นออกทางจมูก “จิรล์ไม่ชอบ ทำอะไรแบบนั้น ปล่อยให้พวกดารามีอาชีพเขาทำกันไปนะดีแล้ว”

ที่จริงเขาต่างหากที่ไม่ชอบ เขาอยากเก็บความสวยของเธอไว้ชื่นชม คนเดียวมมากกว่าแบ่งปันแก่ผู้ชายทั้งประเทศ ลำพังแค่ต้องถลึงตาใส่นิสิต นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยยามไปรับไปส่งเจลก้า เขาก็หงุดหงิดจนแทบบ้า แล้ว หากปล่อยให้เธออวดโฉมกับคนอื่นๆ ในโฆษณาหรือนิตยสาร มีหวัง เขาจะต้องคลั่งตายเสียก่อนแน่!

“จัดการเรื่องเอกสารที่ผมสั่งให้เรียบร้อยด้วยนะคุณพัต อ้อ พรุ่งนี้ อย่าลืมส่งของขวัญไปให้ท่านประภาสด้วย ท่านช่วยเราเรื่องเสียไว้มาก”

หลังเกมรักจบลง ก้องเกียรติก็กลับไปเป็นเจ้านายผู้บ้างานตามเดิม กำแพงน้ำแข็งสูงชันที่พัตราพรเคยคิดว่าตนเองทลายมันลงได้ด้วยไออุ่น จากกายของตนกลับมาตั้งตระหง่านอีกครั้ง กดให้เธอกลับไปเป็นลูกน้อง ผู้ต่ำต้อยเหมือนตอนก่อนเริ่มบทรัก วินาทีหนึ่งเธอคิดว่าได้เข้าใจหัวใจเขา แล้ว แต่เขากลับผลักไสเธอให้ไกลห่างในวินาทีถัดมา ช่างเป็นผู้ชายที่เข้าใจ

ยากเสียจริง

“รับทราบค่ะคุณก้อง” พัตราพรโผล่เข้าไปกอดชายหนุ่มจากทางด้านหลัง เธอซับใบหน้าแนบกับแผ่นหลังกว้างอย่างอดอ้อน “พัตจะทำทุกอย่างตามที่คุณสั่ง ไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลยล่ะ”

“ทำให้ได้อย่างที่พูดก็แล้วกัน” ก้องเกียรติเอ่ยเสียงเรียบ เขาอึดควันเข้าปอดซ้ำๆ แล้วแกะมือของหญิงสาวให้พ้นจากตัวอย่างไม่ไยดี ทำเอาเธอหน้าม่าน “ถ้าคุณจะเอื้อระเหยลอยชายต่อก็ตามใจนะ ผมมีนัด”

พุดจบบายหนุ่มก็ผละไปหยิบกระเป๋าใส่ตังค์ยัดใส่ในกระเป๋าทางเกง แล้วเดินออกจากห้องมาโดยไม่หันกลับไปมองพัตราพรอีก...เขาไม่เคยรักเธอ ไม่รัก และไม่มีความรัก ความสัมพันธ์ระหว่างกันก็เหมือนกับที่เคยมีกับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนั้นละ เมื่อถึงเวลายุติก็จบได้ง่ายดายโดยไม่เหลือความอาลัยอาวรณ์ใดๆ ทั้งสิ้น อาจดูเหมือนใจร้าย แต่ผู้หญิงพวกนี้ก็ได้รับสิ่งตอบแทนไปอย่างคุ้มค่าไม่ใช่หรือ เขาไม่เคยมองว่าตนเองเป็นฝ่ายเอาเปรียบอยู่ฝ่ายเดียว พวกหล่อนก็ตกตวงจากเขาไปไม่น้อยเช่นกัน

ก้องเกียรติใช้เวลาราวสี่สิบนาทีเศษกว่าจะพาตนเองกับรถคันหรูฝ่าการจราจรอันติดขัดของกรุงเทพมหานครมาถึงสถานเริงรมย์เลื่องชื่อได้ เขาส่งกุญแจให้พนักงานรับรถที่กระพุ่มมือไหว้อย่างคุ้นเคยกันดี ก่อนจะก้าวขาอารๆ เข้าไปด้านในอาคารที่ตกแต่งอย่างหรูหราและทันสมัยอย่างไม่เร่ร่อนนัก ทันทีที่พนักงานต้อนรับเห็นหน้าเขาก็รีบปรายเข้ามาหาด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้นดีใจ

“คุณก้องคะ นึกว่าจะไม่มาเสียแล้ว”

“พราวอยู่ที่ไหน”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ แววตาฉายชัดถึงความเหนื่อยหน่ายลึกลง ทว่าพยายามกลบเกลื่อนเอาไว้เกือบแนบเนียน

“อยู่ในห้องวีไอพีค่ะ กำลังอาละวาดเลย” พนักงานต้อนรับในชุดเครื่องแบบสไตร์ลุทสีดำนำหน้าเหย “คุณพราวบอกว่าถ้าคุณก้องไม่มา เธอ

ก็ไม่กลับละ”

“รู้แล้ว” ก้องเกียรติพยักหน้ารับก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง เมื่อสองปีก่อนเขาร่วมทุนกับเพื่อนๆ เปิดผับแห่งนี้ขึ้นมา ในตอนแรกเขาเพียงคิดอยากลองชิมलगดูเฉยๆ ไม่นึกเลยว่าเพียงหกเดือนแรก ‘อาระเบียโนไนต์’ กลับเป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติขึ้นมามาก ในแต่ละคืนจึงมีผู้คนแวะเวียนมาเที่ยวกันแน่นจนดชนิดต้องต่อแถวเพื่อจะเข้ามาด้านในกันเลยทีเดียว ก้องเกียรติกับเพื่อนๆ จึงเริ่มขยายขยายต่อเติมส่วนอื่นๆ ของอาคารและจัดโซนเป็นห้องสำหรับกินดื่มและเต้นรำให้นักเที่ยวทั่วไป และจัดชั้นสองเป็นโซนไวโอลินสำหรับนักเที่ยวกระเป๋านักหรือบรรดาเซเลบริตีกับดาราที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ไม่ต้องการตกเป็นเป้าสายตาของปาปารัสซีที่คอยตามติดแน่นอนว่ากิจกรรมที่พวกเขาทำกันในยามว่างไกลสายตาผู้คนมักจะไม่โสภาเหมือนภาพลักษณ์ยามออกสื่อเอาเสียเลย โดยเฉพาะเมื่อเกี่ยวข้องกับสิ่งผิดกฎหมาย

ก้องเกียรติรู้ว่าเสี่ยงเพียงใดที่ยอมให้เหล่าคนดังตบเท้าเข้ามามั่วสุมทำเรื่องทำหายกฎหมายบ้านเมือง ไล่ไปตั้งแต่เรื่องเหล่ายาปลาบั้ง สารเสพติด ต้องห้ามไปจนถึงแลกคู่มือฟรีเช็กกันชนิดไม่อายุฟ้าดิน แต่คนเหล่านี้ถือเป็นตัวเรียกแขกชั้นดี ที่ใดที่เหล่าดารานิยมไปเที่ยวก็มักมีพวกที่อยากกระแทบไหล่ใกล้ชิดตามมาเต็มไปหมด ยิ่งทางร้านขึ้นชื่อเรื่องรักษาความลับของลูกค้าไวโอลินเป็นอย่างดี คนกระเป๋านักที่อยากปลดปล่อยด้านมืดก็แห่มากันไม่ขาดสาย

โงะมะด...คิดฝากความลับไว้ในมือคนอื่นก็เท่ากับเปิดเผยมันไปครึ่งหนึ่งแล้ว...

และคนที่กุมความลับของคนดังรวมไปถึงลูกหลานคนใหญ่คนโตพวกนี้ก็มีโอกาสได้ใช้มันเป็นเครื่องมือโดยที่แทบไม่ต้องลงแรงใดๆ ให้เหนื่อยเลย

“สวัสดิ์ครับปราชญ์”

ก้องเกียรติปั้นยิ้มโดยอัตโนมัติเมื่อก้าวเข้ามาในห้องวีไอพี ในขณะที่สาวสวยในชุดเดรสสีดำแดงเพลิงนั่งทอดกอดอกทำหน้าบึ้งตึงอยู่บนโซฟาตัวยาวบุหนังสีดำ ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่คล้ายเจลกาอยู่มากหลายส่วนหากเจ้าตัวลดปริมาณเครื่องสำอางที่ฉาบอยู่บนหน้าลงบ้าง เธอตัดปลายผมดำยาวจตกกลางหลังเป็นลอนใหญ่ตามแบบสมัยนิยมเสริมให้บุคลิกดูโฉบเฉี่ยวชวนมองอย่างยิ่ง

“คุณปล่อยให้พรารอตั่งสองชั่วโมง โท. ไปก็ไม่รับสาย คุณเห็นพรารเป็นตัวอะไรคะ”

“ผมติดประชุมก็เลยมาถึงร้านดึกหน่อย ผมบอกคุณแล้วนี่ครับ” ชายหนุ่มโบทมีโอไล่พนักงานที่คอยดูแลห้องให้ออกไปคอยด้านนอกก่อนที่จะนั่งลงเคียงข้างนางเอกสาว “อยากดื่มอะไรเพิ่มอีกไหม เดี่ยวผมสั่งเด็กให้ยกมาให้”

เขากวาดตามองแก้วเครื่องดื่มหลายขนานบนโต๊ะแล้วอดเยาะหยันอยู่ในใจไม่ได้ ใครเลยจะรู้ว่าตัวจริงของนางเอกผู้มีภาพลักษณ์แสนดี มีรางวัลบุคคลตัวอย่างจากสถาบันต่างๆ การันตี จะเป็นนักท่องราตรี เม้าหัวราน้ำไม่เว้นแต่ละคืน

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยคะ พรารยังโกรธคุณอยู่นะคะ” พรารพิลาसยัคงทำหน้าความเป็นมาควม แต่ท่าทางอ่อนลงนิดหน่อยเมื่อได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาแบบสะอาดสะอ้านของก้องเกียรติ “อย่าคิดว่าพรารไม่รู้นะว่าคุณอยู่กับนั่น”

เธอหรีตามองชายหนุ่มอย่างคาดคั้น แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านแล้วยังมองตอบกลับมาด้วยแวตาทันงสนธิ ยากหยั่งถึงความรู้สึกนึกคิดที่ซ่อนอยู่ภายใน นี่...เสียจนเธอต้องเป็นฝ่ายหลบตาเสียเอง

“คุณพูดถึงใครกันอี” ก้องเกียรติวางมือลงบนต้นขาขาวเนียนของหญิงสาวแล้วลูบไล่เบาๆ พร้อมกับแนบริมฝีปากบนแก้มเธออย่างเอาใจ ทุกการเคลื่อนไหวของเขาเป็นธรรมชาติและนุ่มนวลตรงกันข้ามกับประกายตา

เย็นชาเหมือนไม่รู้สึกรู้สอะไรๆ กับสิ่งที่กำลังทำอยู่โดยสิ้นเชิง

“อย่ามาทำเป็นตีหน้าตายไม่รู้ไม่ชี้หน่อยเลย ก็ยังผู้ช่วยของคุณไงคะ”
พราวพิลาสดันใบหน้าของเขาให้ออกห่าง “คุณมีอะไรกับมันใช้ไหม”

“เมื่อวานนี้น้องสาวผมกลับมาจากอินเดีย ผมอยู่กับน้องทั้งวันแทบไม่ได้ทำงานเลย วันนี้ก็เลยต้องเคลียร์งานตั้งหลายอย่าง ไกล้ววันเปิดตัวสวนสัตว์แล้ว ผมยุ่งจะตายคุณก็รู้”

“คุณตอบไม่ตรงคำถาม”

พราวพิลาสหยิกเขาหมับ ท่าทางกระเจ้ากระงอของเธอบอกว่ารักสำหรับผู้ชายคนอื่น แต่ไม่ใช่สำหรับก้องเกียรติ เขามองความเอาแต่ใจของนางเอกสาวเป็นเรื่องน่ารำคาญ

“คุณก็ถามให้ตรงคำตอบสิครับ พราว” เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มต้องซ่อนความเหนื่อยหน่ายไว้ใต้รอยยิ้ม “อย่าทำหน้าบึ้งสิครับ นานๆ เราจะได้เจอกันทีหนึ่ง ยิ้มให้ผมดูหน่อยเร็ว”

“ถ้าคุณยังให้ฉันผู้ช่วยนั้นรับโทรศัพท์แทนคุณอยู่แบบนี้ เราคงได้เจอกันปีละครั้งเท่านั้นละมังคะ” พราวพิลาสทำท่ากระเจ้ากระงอตามประสาคนที่ได้รับการพะเน้าพะนอจนเคยชิน “พราวโทร. ไปที่ไร นั่งนุ่นพูดแต่ว่าคุณติดประชุม ไม่ว่างรับโทรศัพท์ตลอดเลย”

“แต่ผมก็โทร. กลับทุกครั้งที่ครับ แล้วพัตราพรก็ไม่ได้พูดผิดตรงไหน ช่วงนี้ผมประชุมแทบทุกวัน คุณก็อย่าไปโกรธผู้ช่วยผมนักเลย เขาก็แค่ทำตามหน้าที่”

น้ำเสียงของเขายามเรียกชื่อผู้ช่วยสาวนั้นแสดงความเห็นท่างทำให้คนฟังรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย ยิ่งเขาทิ้งวงแขนโอบรอบบ่าบอบบางของเธอไว้หลวมๆ อย่างสนิทชิดเชื้อด้วยแล้ว เธอก็แทบจะหายโกรธเป็นพลิตทิ้ง ทว่ายังทำเป็นเซิดหน้าอย่างถือดีต่อไปอีกหน่อยด้วยกลัวเสียฟอร์ม

“ไม่รู้ละ พราวโกรธ คุณต้องชดเชยให้พราว”

“แล้วคุณอยากได้อะไรล่ะครับคนดี” ก้องเกียรติทอดเสียงอ่อนหวาน

พราวพิลาสยังมีประโยชน์ต่อธุรกิจของเขามากกว่าพัตราพร เขาย่อมต้องอดทนเอาใจเธอไว้ก่อน อย่างน้อยก็ร้อยไว้ใช้จนกว่างานเปิดตัวสวนสัตว์จะผ่านพ้นไป “กระเป่า? รองเท้า? หรือว่าเสื้อผ้า?”

แน่นอนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องเป็นของแบรนต์เนมราคแพงระยับ ผู้หญิงวัตถุนิยมอย่างพราวพิลาสจะจ้อด้วยข้าวของธรรมดาสามัญได้อย่างไรกันเล่า เธอช่างแตกต่างกับเจลกของเขาราวฟ้ากับเหว รายนั้นมิใช่ของแบรนต์เนมแทบนับขึ้นได้ หากบิดาไม่บังคับมอบให้เป็นของขวัญ เจ้าตัวก็มักเลือกใช้กระเป่าหรือรองเท้าคุณภาพดี ราคาจับต้องได้เสียมากกว่า

“รถคันใหม่ล่ะ” พราวพิลาสหันกลับไปมองชายหนุ่มด้วยแววตาหมายมั่น “นะคะ พราวเมื่อปีเฒ่ดับเบิลยูที่คุณให้มาแล้ว พราวอยากได้พวกซูเปอร์คาร์มากกว่า เอคันนี้ไปเทิร์นก็ได้”

“อ้อหือ นี่กะจะสูบลีตสูบลีตผมให้หมดตัวเลยหรือไงครับ”

ปากพูดกระเซ้าที่เล่นทีจริง แต่ในใจหมายความว่าตามนั้นทุกคำ ตั้งแต่เริ่มมีความสัมพันธ์กับดาราสาว เขาหมดเงินกับเธอไปไม่รู้เท่าไร พราวพิลาสเหมือนหลุมดำที่ถมเท่าใดก็ไม่วันเต็ม เรียกร้องไม่มีวันสิ้นสุด เขาเองก็ปรนเปรอเธอประหนึ่งราชินีจนเธอหลงละเลิง คิดפו้ไปว่าเขาคงหลงเธอหัวปักหัวปำโดยไม่รู้เลยว่าเขาเริ่มเมื่อเธอแล้ว เมื่อ...ทั้งเธอและพัตราพรนั้นละ

“แค่นี้ชนหน้าแข่งคุณไม่ร่วงหรอกนะ พราวรู้” พราวพิลาสจุกแก้มเขาย่างออกดื้อน “นะคะ แล้วพราวจะเป็นเด็กดีของคุณ”

“ทุกอย่างมีราคาค่างวดของมันนะครับพราว ผมต้องดูก่อนว่าของที่มาแลกเปลี่ยนคุ้มค่ากับการลงทุนแค่ไหน ถ้าไม่...พราวอาจต้องจ่ายเพิ่ม”

ก้องเกียรติผละออกห่างจากหญิงสาวนิตหนึ่งเพื่่อมองดวงหน้าที่ละม้ายคล้ายนางในฝันของเขาให้ชัดถนัดตา และเพราะความคล้ายคลึงนี้เองที่ทำให้เธอเป็นคนโปรดของเขานานกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ

“พราวจ่ายเพิ่มให้ก็ได้ จ่ายแบบที่ ‘พี่ก้อง’ ชอบ”

ดวงตาของนางเอกสาววัยว้าวอย่างสื่อความนัย เธอเรียกเขาแบบที่เขาชอบให้เรียกในยามมีสัมผัสซึ่งต่อกันก่อนจะเลื่อนตัวลงจากเบาะไปนั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นปูพรมเนื้อหนา ปลายนิ้วเรียวดูจล้าเทียนที่ทายาทาเล็บสีแดงมาเหยียวลื่อนขึ้นไปแตะหัวเข็มขัดของชายหนุ่มแล้วปลดออกดังกริก

“พราราน่าจะรู้ว่าคนอย่างผมไม่เคยพอใจอะไรง่าย ๆ”

ก้องเกียรติหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอขณะเอนกายพิงพนักโซฟา เขาเพิ่งผ่านเกมรักกับผู้ช่วยสาวมาอย่างหนักหน่วงจึงไม่มีอารมณ์พิศวาสกับสาวงามที่อยู่ตรงหน้าเท่าใดนัก แต่เมื่อมองเธอจากมุมนี้ ภาพใบหน้าของใครอีกคนก็ซ้อนทับเข้ากับเธออย่างพอดีพอดี ริมฝีปากหยักหน้างัยกแย้มขึ้นเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนโดยอัตโนมัติ

“พรารามีวิธีค่ะ” พรารพิลาสยิ้มหวาน “พี่ก้องได้จ่ายให้พรารหมดตัวจริงๆ แน่”

ชายหนุ่มไม่ตอบ เขาปล่อยให้หญิงสาวทำในสิ่งที่เธอบอก ดวงตาสีดำสนิทเหมือนคืนเดือนดับเหลือบมองกล้องวงจรปิดที่ซ่อนอยู่ในโคมไฟบนเพดานแล้วเบือนหน้าไปอีกทาง รู้...ทุกการเคลื่อนไหวคงถูกบันทึกไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นอีกหนึ่งความลับที่เขาอาจใช้ประโยชน์จากมันได้เหมือนคลิปปากห้องอื่นๆ ที่เขาเก็บงำไว้เพื่อรอเวลานำออกมาใช้

“มันใจขนาดนั้นเชียว”

ก้องเกียรติเอื้อมมือไปลูบแก้มของหญิงสาวที่แนบชิดลงบนหน้าขาแล้วหลับตา ปลดปล่อยตัวปล่อยใจให้จมดิ่งลงสู่ห้วงน้ำแห่งอารมณ์เสนหาอันดำมืด ภาพดวงหน้าของหญิงสาวต้องห้ามลอยเด่นอยู่ในห้วงความคิด ใจหนึ่งก็รู้สึกละอายที่ต้องจินตนาการภาพเธอระหว่างทำเรื่องสกปรกโลมมกับหญิงอื่น แต่อีกใจก็ลึบอยากทำให้เธอเปิดเมื่อนยามถูกเขาคบครองเป็นเจ้าของอย่างน่ารังเกียจที่สุด เขารู้ว่าเธอคือผลไม้ต้องห้ามในสวนอีเดนที่เขาไม่ควรปลิดลงมากัดกินก่อนถึงเวลาอันควร ทว่าการเฝ้ารอให้ผลไม้สุกงอมร่วงหล่นลงมาสู่มือเขานั้นช่างทรมานใจเสียเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ

ผลไม้แสนหวานเริ่มส่งกลิ่นหอมยั่วแมลงตัวอื่นให้แวะเวียนมาเมียงมองมากขึ้นทุกที เธอสวยขึ้นทุกวันจนเขาไม่อาจจะสายตาได้ และทำให้การใช้หญิงอื่นมากกกอดแทนตัวเธอไม่อาจทุเลาแรงปรารถนาที่อัดแน่นอยู่ในใจได้เหมือนเคย

“คุณก้องครับ”

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูเรียกให้ก้องเกียรติหลุดออกจากห้วงอารมณ์ดำถึษณา เขาตื่นพร่าวพิลาสให้ออกห่างแล้วจัดแจงแต่งกายด้วยสีหน้าสงบนิ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆ มีเพียงลมหายใจหนักๆ ที่บ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังควบคุมอารมณ์ด้านมืดของตนเองให้สงบราบลงอย่างเสียบเสียบ ดาราสาวค่อยๆ ขยับตัวขึ้นนั่งบนโซฟาตามเดิมพลางจัดเสื้อผ้าทรงผมให้เข้าที่ นึกถึงไม่น้อยที่คู่ขาที่ผู้อุปถัมภ์ของเธอควบคุมตนเองได้อย่างยอดเยี่ยมแทบทุกสถานการณ์ จนบางครั้งก็ชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเธอเป็นมนุษย์หรือหุ่นยนต์กันแน่จึงเปิด-ปิดสวิทช์ทุกอารมณ์ความรู้สึกได้ฉับไวเช่นนั้น

“มีอะไร”

ก้องเกียรติร้องถามคนที่อยู่ด้านนอกพลางหันไปมองพร่าวพิลาสที่กำลังใช้ทิชชูเช็ดลิปสติกที่เประอะเปื้อนริมฝีปาก พอไม่ทาปากสีเข้มจัด เธอก็ดูอ่อนเยาว์ลงอีกหน่อย

“มีคนจากบริษัทขนส่งมารับเช็คครับ”

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำตอบ เขาโน้มตัวไปจับแก้มของหญิงสาวเร็วๆ แล้วลูกขึ้นยืน

“ผมต้องไปคุยธุระ ไม่น่าจะเสร็จก็โหมง ถ้าพร่าวรอไม่ไหวจะกลับไปก่อนก็ได้” เขาเว้นจังหวะพูดนิดหนึ่งเพื่อรอดู สีหน้าอง้าของเธอเปลี่ยนไปช้าๆ เมื่อได้ยินประโยคถัดมา “แล้วพรุ่งนี้บ่ายผมค่อยไปรับคุณไปดูรถใหม่”

“จริงนะคะ!” พร่าวพิลาสกระโจนไปกอดก้องเกียรติแล้วหอมแก้มซ้าย

ชาวอย่างฉอเลาะ “น่ารักที่สุด คนดีของพราว”

ก้องเกียรติแทบหลุดเสียงหัวเราะออกมา คนตัวอย่างนั้นหรือ...เชื่อเถอะว่าหากเธอรู้ซึ่งถึงความคิดแท้จริงที่เขามีต่อผู้หญิงที่ร้อยไว้ใช้เช่นเธอ เธอจะกรี๊ดร้องและรีบวิ่งหนีจากเขาให้ไกลที่สุดแน่!

“ผมขอถามอีกครั้งได้ไหมว่าเรามาทำอะไรกันที่นี่”

การ์ณมองชายหนุ่มที่ยืนจิบเบียร์ เอนหลังพิงเคาน์เตอร์บาร์แล้วทำหน้าเบ้ เพิ่งเข้ามาในผับอาระเบียนไนต์แห่งนี้ยังไม่ทันครบสิบนาที พลรามก็ดื่มเบียร์ไปแล้วสองขวดรวด ถ้านับรวมกับเบียร์สองโหลที่ผ่านผู้พิทักษ์ดื่มไปตั้งแต่ตอนที่มาถึงบ้านของเขาด้วยละก็ ปานนี้ในกระแสเลือดคงมีแต่เบียร์โหลเวียนเสียแล้วกระมัง ไม่รู้ไปตายอดตายอยากมาจากไหน หรือในป่าในดงไม่มีให้ดื่มกันวะ...ที่น่าทึ่งที่สุดก็อาการคอแข็งชนิดทองแดงฉาบเพชร ชดเบียร์เข้าไปตั้งขนาดนั้นยังเดินเหินปกติ ไม่แสดงอาการมีนเมาให้เห็นสักนิด แม้แต่หน้ายังไม่แดงเสียด้วยซ้ำ ผิดกับเขาที่ดื่มไปแค่ขวดเดียวก็แดงไปทั้งหน้าทั้งตัวแล้ว

“มหาเมาแะแล” พลรามกระดกขวดเบียร์ขึ้นดื่มด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนนักท่องราตรีทั่วไป หัวดวงตาคมกล้ำค่อยๆ กวาดมองไปรอบด้านอย่างระแวดระวัง ใบหูของเขากระดิกฟังสรรพเสียงรอบด้านเป็นระยะ

ตามปกติแล้ว เลือที่สืบเชื้อสายจากพยัคฆปุระมีประสาทสัมผัสทุกด้านเหนือกว่ามนุษย์เป็นร้อยเท่า ดังนั้นการนั่งไม่ชอบแะเวียนมายังสถานที่อโคจรเช่นนี้เท่าใดนัก เพราะทั้งเสียงดังอื้ออึงและกลิ่นคนผสมกับน้ำหอมเคล้าด้วยกลิ่นเหล้าพาให้เขาหงุดหงิดเจียนบ้า ไม่น่าเชื่อว่าเลืที่เกิดและเติบโตในป่าอย่างพลรามกลับคุ้นชินกับแสงสีเสียงจำพวกนี้ได้ แถมยังทำท่าเหมือนจะชอบเสียด้วยสิ

“ไม่เคยออกเที่ยวหรือไงเจ้าหนู”

น้ำเสียงที่ติดจะเยาะหยันนิดๆ ทำเอาคนฟังหน้าม่าน...น่าแปลกที่

เสียงทุ้มต่ำของพลรามกลับดังกว่าเสียงเพลงกระหึ่มรอบด้านแล้วพุ่งตรงเข้ามาในโสตประสาทของการันได้ทั้งที่เจ้าตัวพุดด้วยน้ำเสียงเบาจนเกือบจะเป็นกระซิบด้วยซ้ำ

“ไม่ชอบ มันวุ่นวาย หนวหนู”

การันขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดใจ เขาเห็นสาวน้อยสาวใหญ่ในผ้าคลุมส่งสายตาให้เลื้อยหนีจากอินเดียมาพักใหญ่แล้ว ซึ่งก็ไม่น่าแปลกแต่อย่างใดในเมื่อพลรามโดดเด่นสะดุดตาออกเพียงนี้ เรือนกายของเขากำยำประหนึ่งหลอมมาจากโลหะสำริด กล้ามเนื้อบนร่างใหญ่โตนี้เห็นเป็นรูปรอยชัดเจนผ่านเสื้อยืดคอวีสีกรมท่าที่สวมอยู่ เมื่อบวกเข้ากับใบหน้าหล่อคมและสีของดวงตาที่ดงามดุจอำพันทองแล้ว เขาก็ดูโดดเด่นเหมือนยืนอยู่ใต้แสงสปอตไลท์ตลอดเวลาเลยทีเดียว ขนาดรวบผมเป็นมวยหลวมๆ ประดับด้วยที่รัดผมสีทองพริ้วก็ปลี่ยนแล้วก็กลับกลายเป็นว่ายิ่งเสริมให้เขาดูน่าสนใจมากขึ้นไปอีก

“ไก่อ่อนชะมัด” พลรามหัวเราะพลางยกขวดขึ้นตอบรับการทักทายจากกลุ่มของหญิงสาวสวยที่นั่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก “สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตั้งจิตไว้ให้มัน เดี่ยวแกก็จะแยกแยะเสียงรอบตัวได้เองนั่นละ”

“พุดง่ายแต่ทำยาก” การันทำหน้าบู้ง

“นั่นเพราะแกไม่เคยฝึกฝน จะบอกให้ละ สถานที่แบบนี้แหละที่เหมาะสมกับการฝึกฝนที่สุด” พลรามชี้ขวดเหล้าไปทางชายหนุ่มที่นั่งห่างออกไปราวห้าเมตรแล้วขยับปลายจมูกพุดพิด “ไอ้หนุ่มนั่นกำลังพยายามคว้าผู้หญิงที่นั่งฝั่งตรงข้าม แต่มันตีมวอดคาไปแล้วหลายเป๊ก กลิ่นเหงื่อเขียว ผู้หญิงเลยหันไปบอกกับเพื่อนที่มาด้วยว่ารำคาญเต็มทน จะย้ายร้านหนิ”

พุดจบยังไม่ทันขาดคำ หญิงสาวที่พลรามเอยถึงก็พุดลุกขึ้นยืนอย่างอารมณ์เสียแล้วพากกลุ่มเพื่อนเดินออกจากร้านไปทันทีตามที่เขาบอกทุกประการ

“สุดยอด” การันอ้าปากค้างในขณะที่พลรามยกคิ้วแสบ “นี่เป็นหนึ่งใน

ในเวทมนตร์ของผู้พิทักษ์ด้วยเธอพี่”

“ใช้ที่ไหนกันเล่า แค่ว่าที่ที่เกิดจากการฝึกฝนธรรมดาเท่านั้น แกเองก็ทำได้” พลรามตีมือเบียร์จนหมดขวดในเวลาอันรวดเร็ว จากนั้นจึงหันไปสั่งจากบาร์เทนเดอร์อีกสองขวดด้วยภาษาอังกฤษติดลำเนียงฮินดีสั้นๆ “ฉันว่าซานจิตกับอมิตาเลีย่งแกแบบประคบประหงมเกินไปหน่อยแล้ว กระมัง แกเลยลืมไปหมดแล้วว่าตัวเองเป็นสื่อ”

“ผมไม่ได้ลืม แค่สถานที่โคจรแบบนี้ไม่ใช่รสนิยมของผม”

การกระทำหน้าไม่ถูก...โอเค เขารู้ว่าตนเองไม่ใช่พวกเลือดบริสุทธิ์หรือลูกหลานสายตรงผู้สืบทอดขององค์ดักคิน ราย แต่ก็มีสายเลือดเข้มข้นพอที่จะเรียนรู้วิธีการกลายเป็นสื่อได้อย่างไม่ยากลำบาก การที่อีกฝ่ายพูดเช่นนั้นจึงเหมือนเป็นการสบประมาทกันซึ่งๆ หน้าชัดๆ!

“ถ้าอย่างนั้นก็ลาเหยื่อให้ดูหน่อยเป็นไรเล่า”

พลรามผิวปากเบาๆ ขวดเบียร์หนึ่งในสองขวดก็เลื่อนไปตรงหน้า การรณรามีชีวิตจิตใจเป็นของตนเอง

“ตกลงแล้ว ที่นี้ไม่ใช่ปาซุนดาร์บานส์ของพี่นะ จะให้ไปล่านกหนูกระท่ายที่ไหนกันเล่า”

“แล้วใครบอกให้แกไปล่านกหนูกระท่ายเล่า เจ้าโง่ โง่...ฉันให้แกหัดล่าเหยื่อปากแดงแบบโน้นต่างหาก”

พลรามทำท่าบึ้งตึ๊ไปทางหญิงสาวในชุดเดรสรัดรูปสีแดงที่เดินนวนายตรงมาที่เคาน์เตอร์บาร์ ใบหน้าของเธอสวยเด่นสะดุดตา สีสันของเครื่องสำอางอาจดูเข้มไปบ้าง แต่ก็เข้ากับบุคลิกปราวเปรี้ยวทันสมัยของเธอเป็นอย่างดี

“จะบ้าเธอพี่ รู้หรือเปล่านั้นใคร นั่นนะพราวพิลาส นางเอกแถวหน้าของไทยเชียวนะพี่ ชินส์มึสึ่มทำเข้าไปหา มีหวังถูกตอกหน้าหงาย”

“เธอแล้วโง่” พลรามจิบเบียร์ก่อนจะหัวเราะเบาๆ “แต่ก็พี่แล้วเธออะ ไก่อ่อนจริงจริง ดาราก็แค่มนุษย์นั่นละ ไม่มีอะไรพิเศษนักหนา

หรือก ถ้าเป็นเลิกร้ายแบบวิศวานาค่อยๆกลัวก็ยังไม่สาย”

สำหรับเลิคนุ่มแล้ว วิศวานา ปาเทล คือดาราดังคับอินเดีย และแน่นอนว่าตอนนี้ดังระดับโลกไปแล้วหลังจากได้เล่นภาพยนตร์ที่สร้างจากนิยายเรื่องชื่อของธิดามติซึ่งประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม กวาดทั้งรายได้และคำชมจากบรรดานักวิจารณ์ไปเต็มกระเปาะ จากเดิมที่เข้าถึงตัวได้ยากอยู่แล้ว ยิ่งเข้าถึงยากมากขึ้นไปอีก ไอ้ตัวดีไม่สามารถออกไปเดินเที่ยวเล่นตามท้องถนนได้ตามชอบใจอีกต่อไป เว้นแต่จะหอบเมียบินลัดฟ้าไปอันนิมูรอบที่ร้อยในสถานที่ห่างไกลหรือไม่ก็หนีเข้าบ้านนั้นละถึงจะไม่ถูกคนรุมทั้งเอา ถ้ายังสามารถมาเที่ยวผับเที่ยวบาร์ได้แบบที่แม่สาวคนนี้ทำก็คงมีอยู่สองเหตุผล หนึ่งคือไม่ได้ดังเท่าที่การันตอก หรือสอง คงออกเที่ยวบ่อยจนพวกนักเที่ยวเห็นจนชินตาเสียแล้ว

“ผมไม่เข้าใจ ไหนว่ามาหาเบาะแส แล้วทำไมจู่ๆ ถึงจะให้ผมออกเล่าเหยื่อ นี่คงไม่คิดจะให้ผมกินเนื้อคนแบบเสือในป่าซุนดาร์บานส์ใช่ไหม”

“เสือในป่าซุนดาร์บานส์นะกินคนเป็นเรื่องปกติ ก็คนรูกำลังเขตที่อยู่อาศัยของพวกมันขนาดนั้น แต่เสือในเขตพฤษคณณะเล็กฉีกเนื้อคนกินไปหลายร้อยปีแล้ว ถ้าพูดแบบกระเดาะหน่อยก็คงบอกว่าเป็นเพราะมันไร้อารยธรรมเกินไป แต่ถ้าตอบตามความจริงก็คือ ‘กิน’ กันแบบอื่นมันสนุกกว่า”

พลรามพูดหน้าตาเฉย เขามองตรงไปยังสาวงามที่เดินไปสั่งเครื่องดื่มอยู่อีกด้านของเคาน์เตอร์ไม้ว่างตา เธอคล้าย...กับสาวน้อยอีกคนมาก แต่แววตาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คนในภาพจำของเขาดูอ่อนโยนและเป็นมิตรกว่า เสียงหรือก็หวานจับใจ ไออุ่นของเธอกระตุ้นสัญชาตญาณสัตว์ป่าของเขาได้ตั้งแต่แรกพบ

แม่เยลลีแสนหวาน...

“พี่เป็นผู้พิทักษ์พยัคฆ์จริงๆ ใช่ไหม ไม่ใช่ตัวปลอมนะ”

การันหันไปมองหน้าเสือว้ายร้ายตรงๆ...ก่อนได้พบตัวจริง บิดากับ

มารดาของเขาพบว่าเพื่อถึงความยิ่งใหญ่ทรงอำนาจของเสี้ยวผู้ประกอบพิธีแห่ง
พยุคฆปุระไว้มากมายจนเขาจินตนาการไปไกลว่าพลรามจะต้องเป็นเสี้ยวผู้
เครื่องขรีม นำเคาพเลื่อมใส และพูดจานุ่มนวลแบบพราหมณ์ที่เขาเคยพบ
ตามวิหารเทพเจ้าทั่วไป ทว่าตัวจริงของท่านผู้พิทักษ์กลับตรงกันข้ามกับ
สิ่งที่คิดไว้แทบทุกประการ ทั้งดื่มเบียร์แทนน้ำเปล่า ชอบท่องเที่ยวราตรี คอย
ส่งสายตาให้สาว ๆ แถมยังพูดจาสองแง่สองง่ามไร้ความน่าเคารพนับถือ
สิ่งเดียวที่ยังพอตรงกับที่คิดเอาไว้อยู่บ้างคือความน่าเกรงขามที่แผ่ซ่านออก
มาจากกายกำยำของเขา

“บางทีก็อยากจะเป็นตัวปลอมอยู่เหมือนกันนั่นละ”

เป็นผู้ถูกเลือก ไม่ได้หมายความว่า จะเต็มใจให้เลือกไม่ใช่หรือ...

“ถ้าให้ผมเดา จริงๆ แล้วพี่ไม่ได้มาหาเบาะแสหรอก แคหาเรื่องออก
นอกบ้าน จะได้ไม่ต้องถูกจับคู่กับน้องสาวผมใช้ไหม” การณ์ถือขวดเบียร์ไว้
ในมือเฉยๆ โดยไม่ยกขึ้นมาจิบด้วยไม่ชอบรสชาติของมันเอาเสียเลย ไม่
เข้าใจเลยว่าพลรามซดเอาๆ ประหนึ่งดื่มน้ำเปล่าเข้าไปได้อย่างไร้กัน “แม่ก็
ชอบวุ่นวายแบบนี้ละ ถ้าพี่ทำเฉยๆ เสีย เดี่ยวก็เลิก พี่ไม่ต้องใส่ใจนักหรอก”

ประโยคหลังเสื่อรุ่นกระเตาะพูดไม่ค่อยเต็มปากเท่าใดนัก...อมิตา
มารดาของเขาอยากได้พลรามเป็นลูกเขยจนตัวลั่น ย่อมไม่มีวันยอม
เลิกราง่ายๆ แถมยังพยายามงัดทุกกลเม็ดเด็ดพรายเพื่อยกน้องสาวคนงาม
ของเขาใส่พานให้เสือบ้า จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เจ้าตัวจะรู้สึกอึดอัดจนต้อง
หาทางอัญเชิญตัวเองออกมาหาความสบายใจข้างนอก

“ฉันไม่ใช่ใจเรื่องหุยมหิหมพวกันนั้นหรอกนะ” เสื่อหนุ่มแค้นหัวเราะ
เขาไม่เคยนึกถึงเกียจสาวสวยอย่างก็ร์ณเลย เพียงแต่ไม่ชอบความเจ้ากี้-
เจ้าการของอมิตาที่พยายามยัดเยียดลูกสาวให้เขา ต่อให้ก็ร์ณเต็มใจถูก
ยัดเยียดก็เถอะ เขาก็รู้สึกเหมือนถูกบังคับฝืนใจทั้งคู่

หากเป็นเมื่อก่อน เขาคงกระโจนเข้าขยำแม่เสื่อตัวงามอย่างไม่รีรอ
หลังจากเคี้ยวจนจืดแล้วเขาก็พร้อมคายทิ้งอย่างไม่ไยดี ทว่า...เขาไม่ใช่เสื่อ

ตัวเดิมกับเมื่อแปดปีที่แล้วอีกต่อไป อารมณ์ดิบของสัตว์ร้ายที่เคยพลุ่งพล่าน ยามออกไล่เหยื่อโหมสะคราญกลับถูกความรู้สึกผิดต่อศิวินและลูกสาวที่ บาดลึกอยู่ในใจทำให้สงบราบลงทุกครา

‘ไม่ต้องกลัวนะคะ ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ...’

น้ำเสียงกังวานน่าฟังของเจลาดังขึ้นในสมอง ดวงตากลมโตใสแจ๋ว และรอยยิ้มอ่อนหวานผุดวาบขึ้นกลางหัวใจ น่าแปลกนักที่พลรามจดจำทุกอย่างที่ก่อร่างสร้างรูปขึ้นมาเป็นเธอได้อย่างแม่นยำ เขาหลุบตามองแสงสว่างเรืองรองบนปลายนิ้ว เมื่อเห็นความเคลื่อนไหวของหญิงสาวเป็นวงรอบไหวผ่านผิเสื้ออมรินทร์ มุมปากหยักลึกที่ล้อมด้วยไรหนวดสีเขียวอ่อนจางยกขึ้นเป็นรอยยิ้มในวินาทีที่ภาพนิมิตอันรางเลือนในห้วงจิตค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น บ่งบอกว่าสาวเจ้าอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ไม่ลิ...ไม่ใช่ไม่ห่าง แต่อยู่ใกล้ๆ เลยต่างหาก!

แม่เยลลีน่าเคียวของเขาอยู่ที่นั่น!